

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

18 יוני 2013

תמ"ש 09-13381-XXX ואח' נ' yyy ואח'

בפני כב' השופטת סגנית הנשיאה נילי מימון

תובעים

1. ד.ח.
2. יע.ח.
3. י.ח.

נגד

נתבעים

1. ס.צ.
2. אב.צ.
3. נ.ב.
4. ג.ע.
5. א.צ.
6. א.ק.
7. עמותה
8. משרד העבודה והרווחה

פסק דין

1. בבסיס כל תיק הנוגע לענייני אימוץ ילדים עומד סיפור אנושי נוגע ללב. כך גם התיק שלפניי. בנסיבות שנוצרו נפגע "משולש האימוץ" (מאמצים, מאומץ, הורים ביולוגיים) בכל פינותיו כתוצאה מפעולת בני המשפחה הביולוגית.

תמצית העובדות, אשר יובאו להלן ביתר הרחבה ופירוט, הינה כי במשך מספר שנים ניסו כמה מבני משפחתו הביולוגית של מאומץ למצוא, עד שלבסוף הצליחו להתחקות על עקבותיו ולאתרו בכוחות עצמם. עם הגיע המאומץ לגיל בגרות, יצרו בני המשפחה הביולוגית קשר עימו ועם משפחתו המאמצת, חרף רצונו של המאומץ, אשר עד לאותה עת כלל לא חפץ לברר

פרטים אודות משפחתו הביולוגית. תוך כדי יצירת הקשר בין המשפחות נחשפה עובדת האימוץ בפני צדדים שלישיים: תחילה – התגלה העניין בקרב המעגל החברתי הקרוב למאומץ, ובהמשך – נחשף דבר אימוצו בפומבי באתרי אינטרנט הפתוחים לכולי עלמא.

2. תביעה זו עניינה טענות התובעים – המאומץ והוריו המאמצים – כנגד הוריו הביולוגיים וכמה מאחיו הביולוגיים של המאומץ, בגין הנזקים שנגרמו להם, לטענתם, בעקבות יצירת הקשר עמם, קשר אשר נכפה עליהם לטענתם, ובגין נזקים שנגרמו עקב גילוי עובדת האימוץ לצדדים שלישיים, ופרסומה בפומבי. כמו כן, הוגשה התביעה גם כנגד משרד העבודה והרווחה והעמותה בגין מעורבותם לכאורה בחשיפת האימוץ וזהות המאומץ והוריו המאמצים, כפי שיפורט להלן.

3. ומתמצית העובדות – אל הפירוט הנרחב.

התובע 1, יליד 1990, נמסר לאימוץ בעודו תינוק עולל בן ימים אחדים, על ידי הוריו הביולוגיים. תובע 1 הוא הילד השישי שנולד להם. הוריו המאמצים, תובעים 2-3, בני זוג מן העדה החרדית בירושלים, אשר היו עד לאותה עת חשוכי ילדים, קיבלו את תובע 1 אל חיקם וגידלוהו במסירות ובאהבה, והיה הוא לבנם והם להוריו. לאחר האימוץ נולדה להורים המאמצים בת (ביולוגית). דבר האימוץ היה ידוע לתובע 1 מאז ילדותו, כמו גם לקשת מצומצמת של בני משפחה ואנשים אחרים המקורבים להורים המאמצים, אך בקשת החברתית הרחבה יותר, כגון בקרב חברי הישיבה בה למד תובע 1, לא נודעה עובדת היותו מאומץ, והעניין נשמר בסוד ובצנעה. עם הגיעו לגיל 18, בחר תובע 1 שלא לפתוח את תיק האימוץ, לא להיחשף לשורשיו ולא לאתר את הוריו הביולוגיים, חרף האפשרות החוקית שעמדה, ועודנה עומדת, לזכותו לעשות כן, והעדיף להמשיך בחייו כתמול-שלשום בחיק משפחתו המאמצת.

4. במקום אחר, אצל בני משפחתו הביולוגית, קיננה במשך שנים רבות כמיהה עזה לבן שנמסר לאימוץ, אשר לא הרפתה ולא נתנה מנוח להוריו הביולוגיים, נתבעים 1-2, כמו גם לאחיו ואחיותיו הביולוגיים של תובע 1, נתבעים 3-6 (ראו, למשל, עדות נתבעת 1, עמ' 78: **"מה רציתי בסה"כ להעניק לו אהבה, מה שרציתי 21 שנה"**, עמ' 74: **"מאז אין לי יום ואין לי לילה 21 שנה"**). יצויין כי לתובע 1 אחות ביולוגית נוספת, אשר לא נכללה

בתביעה (להלן יכוננו נתבעים 6-1 – "בני המשפחה הביולוגיים"). ימי הולדתו של תובע 1 צוינו בקרבם, מכתבים מבני המשפחה הוכנסו לתיק האימוץ של תובע 1. פניות לרשויות הרווחה במרוצת השנים על מנת לקבל פרטים אודות גורלו של תובע 1 החורגים מן המותר על פי החוק – לא נענו; המידע הבלעדי שמסרו רשויות הרווחה לבני המשפחה הביולוגית הוא כי המאומץ חי, ומתגורר בישראל (עדות נתבעת 3, עמ' 83, שורות 26-29; עדות נתבע 5 עמ' 104, שורות 4-5, כן ראו סיכומים בכתב מטעם נתבע 8, סעיף 38 וההפניות שם).

5. בנקודה זו אוסיף, כי בני המשפחה הביולוגית נשמעו במהלך המשפט טענות לפיהן מלכתחילה כלל לא התכוונו למסור את תובע 1 לאימוץ, כי מסמכי האימוץ נחתמו מפאת טעות, אי-הבנה, הטעיה, וכיוצא באלה טענות שונות באשר למסירתו לאימוץ "בעל כורחם", כלשונם. אלא שכל טענותיהם בהקשר זה לא הוכחו כלל ועיקר; אף לא הוגשה על ידם כל בקשה לבית המשפט בענין חתימתם על הסכמת הורה לאימוץ, ועוד אוסיף כי אין לטענות בדבר נסיבות האימוץ קשר ישיר לסכסוך הספציפי העומד על הפרק בתובענה זו, ואינן משמשות הגנה מפני טענות התביעה שהופנו כנגדם.

6. בהיותו נער כבן 14 שנים, אותר תובע 1 ע"י קרוב של המשפחה הביולוגית, ז"ל, אשר הבחין בתובע 1 בדרך אקראי, וסבר כי יש דמיון חיצוני רב בינו לבין בני המשפחה הביולוגית; הוא בירר פרטים אודותיו אצל חבריו הנערים, ומסר לבני המשפחה הביולוגית את שם המאומץ ושכונת מגוריו. לא אסתיר כי אופן איתורו של תובע 1, כעולה מן התיאור שסופר, הינו מתמיה, עולה על כל דמיון ממש; אך העיקר לענייננו אינו אלא בכך שתובע 1 אותר על ידי בני משפחתו הביולוגית, באופן עצמאי, ולא הוכח כי עד לשלב זה קיבלו סיוע כלשהו מאת רשויות הרווחה לשם איתורו. כמו כן, בהעדר אישור מטעם רשויות הרווחה, ובטרם נוצר בפועל קשר עם המשפחה המאמצת, היו בני המשפחה הביולוגית רק "כמעט-בטוחים" כי תובע 1 הוא אמנם הבן שחיפשו כל השנים, בעיקר לאור דמיון חיצוני בולט בינו לבין נתבע 5, אחיו הביולוגי; ברם, לא היו בטוחים לחלוטין בכך, והשערותם נותרה באותה עת בלתי מאומתת ובלתי ודאית (עדות נתבעת 3, עמ' 85 שורות 28-29).

7. מאז אותר תובע 1, נהגו אחדים מבני המשפחה הביולוגית להגיע מעת לעת לשכונת מגוריו בירושלים, לסייר בה, לשבת בקרבת מקום מגוריו כעוברי אורח תמימים ולהמתין אולי יראוהו במקרה, אולי פתאום יחלוף תובע 1 על פניהם. עם זאת, לא יצרו עימו, או עם משפחתו המאמצת, כל קשר או מגע, מתוך תקווה שכאשר ימלאו לתובע 1 18 שנים, יפתח את תיק האימוץ ויצור עמם קשר ביוזמתו ומבחירתו. אלא, שתקוותם זו הכזיבה, מאחר שתובע 1 החליט שלא לפתוח את תיק האימוץ ולא לברר פרטים אודות שורשיו הביולוגיים (עדות תובע 1, עמ' 15).

8. בסמוך ליום הולדתו ה-19 של תובע 1 אירעה תפנית משמעותית, שעה שאחותו הביולוגית של תובע 1 - נתבעת 3, ואחיו הביולוגי של תובע 1 - נתבע 5, החליטו לעשות מעשה, וליצור ביוזמתם, כל אחד מהם בנפרד, קשר עם תובע 1 או משפחתו המאמצת, תוך התעלמות מן העובדה שתובע 1 בחר שלא לפתוח את תיק האימוץ.

שיחות בין נתבעת 3 לאחות תובע 2

9. במהלך שנת 2009 התקשרה נתבעת 3, טלפונית, אל אחותו של תובע 2, האב המאמץ, דודתו של תובע 1, לאחר שהוציאה משירות המודיעין 144 של "בזק" מספרי טלפון של משפחות בשם "ח. ", שם שנמסר להם כאמור לעיל מפי קרוב משפחה ששוחח עם חבריו של תובע 1. נתבעת 3 אמרה לאחות תובע 2 שלפני 19 שנים "לקחו את אחיה" (עדות נתבעת 3, עמ' 85 שורה 26), הוסיפה כי היא מנסה לאתר את אחיה וביקשה לברר האם הגיעה למשפחה הנכונה. אחות תובע 2, שידעה עוד קודם לשיחה זו כי לאחיה בן מאומץ, לא סיפרה מייד לנתבעת 3 כי אמנם הגיעה אל מחוז חפצה (עדות נתבעת 3 עמ' 83, שורות 14-16), אך לבסוף אחות תובע 2 אישרה באוזניה כי אכן הגיעה ליעדה: "אחרי חצי שעה היא מתקשרת בחזרה ואומרת לי... זה אחיך ומצאתם אותו" (עדות נתבעת 3, עמ' 85 שורה 15). אחות תובע 2 דיווחה לתובע 2 אודות השיחה, וזה האחרון הנחה את אחותו להתעלם מן העניין (עדות תובע 2, עמ' 50 שורה 29). דא עקא, נתבעת 3 המשיכה להתקשר אל אחות תובע 2 גם בשבועות שלאחר מכן, בתחינה לקבל תמונה של תובע 1 וליצור קשר ישיר עם המשפחה המאמצת, היות ולפי דבריה גם לאחר אישורה של אחות תובע 2 נותר בליבה חשש שמא אין מדובר במשפחה הנכונה (עדות נתבעת 3, עמ' 86, שורות 2-3, 5, 29-30).

מעורבות רשויות הרווחה לאחר יצירת הקשר

10. בעקבות פניית נתבעת 3 לאחות תובע 2, הודיע תובע 2 לרשויות הרווחה כי המשפחה הביולוגית יצרה קשר עם אחותו, וביקש סיוע. בהמשך לכך, העובדת הסוציאלית לפי חוק האימוץ שעמדה בקשר עם המשפחה הביולוגית, גב' בן ארי, התקשרה לנתבעת 3, וכך העידה נתבעת 3 על דבריה של העובדת הסוציאלית: **"היא פנתה בכעס. אמרה לא ליצור קשר עם אותה משפחה. אפילו לא הזכירה את שמה ואמרה מבקשת שתגיע אלינו למשרד"** (עדות נתבעת 3, עמ' 87 שורות 4-5. ראו גם עמ' 99 שורות 29-32). נתבעת 3 סירבה להגיע לפגישה עמה, היות שראתה ברשויות הרווחה **"אויב"**, כלשונה (עמ' 83, שורה 29).

11. על רקע שיחות הטלפון החוזרות ונשנות בין נתבעת 3 ואחות תובע 2, אשר בינתיים אף גרמו למעורבות של אישה נוספת בסוד העניין, שניסתה לתווך בין שתי המשפחות, המאמצת מזה והביולוגית מזה, הבין תובע 2 כי העניין לא ידעך או יעלם מאליו, כפי שקיווה, והסכים לשוחח בעצמו עם נתבעת 3. בשיחתם הטלפונית, סיפר לה כי מצבו של תובע 1 טוב, וביקש כי נתבעת 3 תפנה לרשויות הרווחה, ולא תתקשר לשיבה בה למד תובע 1 באותה עת, או תגיע לשם. במקביל, ניסו ההורים המאמצים תובע 2 ותובעת 3 לדבר אל ליבו של תובע 1 על מנת שיסכים לפגוש את משפחתו הביולוגית, אך תובע 1 סירב (עדות תובע 2, עמ' 54, שורות 3-4). בעצתה של העובדת הסוציאלית שעמדה בקשר עם המשפחה המאמצת, גב' נמרוד, נקבעה לבסוף פגישה במשרדי הרווחה, ביום 11.5.2009, בהסכמת תובע 1, בין ההורים המאמצים לבין ההורים הביולוגיים, אותה אתאר בהמשך. עוד יצויין, כי על רקע האירועים ולקראת הפגישה המיועדת בין ההורים, פתח תובע 1, ביום 9.5.2009, לפי הצעת העובדת הסוציאלית, את תיק האימוץ, קרא את תוכנו ואת המכתבים שהונחו בו.

הגעת נתבע 5 לישיבה, ופגישה בין המשפחות בבית ח.

12. עוד לפני מועד הפגישה האמורה ולפני פתיחת תיק האימוץ ע"י תובע 1 הגיע האח הביולוגי נתבע 5 ביום 3.5.2009 (יום הולדתו של תובע 1) היישר אל הישיבה בה למד תובע 1, עם בן לווייה, ללא כל התראה או הודעה מוקדמת, וחיפש את תובע 1: **"חיפשתי אותו רציתי לראות הייתי סקרן ללא קשר לתיק האימוץ"** (עדות נתבע 5, עמ' 108). נתבע 5 הינו גבר חילוני, הגיע לישיבה בלבוש חילוני טיפוס, ומייד משך אליו תשומת

ליבם של הנוכחים. יצויין, כי ישנו דמיון חיצוני, ניכר לעין, בין תובע 1 לבין נתבע 5. תובע 1, שבאותה עת כבר היה מודע לכך שבני משפחתו הביולוגית מנסים לאתרו, בעקבות שיחות נתבעת 3 עם אחות תובע 2, נמלט בריצה מן הישיבה עם הגעת נתבע 5 לשם, ולא הסכים לפגשו. בעדותו סיפר תובע 1: **"כשנתבע 5 הגיע לישיבה, מרוב הסחרחורת שקיבלתי, כמעט התעלפתי... הייתי עם חברים, פתאום עניין כזה מופיע, הייתי בלחץ. העניין הכי סודי ושמור אצלי שפתאום ככה מתפוצץ"** (עדות תובע 1, עמ' 29 לפרוטוקול).

13. ביקור זה עורר את סקרנות הנוכחים, אשר החלו שואלים שאלות ומתעניינים במי ובמה מדובר, ולדברי נתבע 5: **"שאלו אותי הסתכלו עליי כאילו נפלתי מהירח כנראה ששמו לב לדימיון..."** (שם). לעניין זה, חשיבות יש לעדות מר מ.ג., תלמיד בישיבה, אשר סיפר על הלך הרוח בישיבה לאחר ביקורו המסקרן של נתבע 5. לדבריו, הועלו השערות כי מדובר באחי-תובע 1 עקב הדמיון החיצוני הרב ביניהם (עדות מ.ג., עמ' 61, שורות 17-18). מ.ג. אף העיד על שיחות טלפון שהגיעו לישיבה ביוזמת מי מבני המשפחה הביולוגית (עדות מ.ג., עמ' 58); לדבריו, זמן קצר לאחר ביקור נתבע 5 סופר לו כי אישה בשם נתבעת 3 התקשרה לישיבה, שוחחה עם אחד התלמידים, ציינה כי תובע 1 מאומץ, ואמרה כי היא אחותו הביולוגית (עדות מ.ג., עמ' 62). נתבעת 3 הודתה בעדותה (עמ' 100 שורות 17-18), כי אמנם התקשרה לישיבה, ובכך מחזקת את עדות מ.ג. (נתבעת 3 ציינה ששוחחה עם רב הישיבה, בעוד מ.ג. סיפר שהיא שוחחה עם אחד התלמידים, א.א. שמו. מהימנה עליי בנקודה זו גרסת מ.ג., אשר נתמכה בעדות דומה מפי תובע 1). עוד הוסיף מ.ג. וסיפר (עמ' 58): **"היו דיבורים בישיבה מי הגיע ולמה. נודע לי לאחר מכן שהיו טלפונים לישיבה. שמחפשים את תובע 1... מלא בחורים אומרים התקשרו ממשפחה אחת ורוצים את תובע 1... כל פעם שם אחר... בטלפון סיפרו. הכפישו אותו בישיבה. אמרו שהם משפחה ביולוגית שלו, אני אחות ביולוגית שלו... כל הבחורים שאלו אותי אם אני יודע אם תובע 1 מאומץ"**.

בהמשך הוסיף מ.ג. כי עד להתרחשויות המתוארות, הוא, בדומה ליתר התלמידים, כלל לא ידע שתובע 1 מאומץ (עמ' 59):
ש. – ... לא ידעת שהוא מאומץ?

ת. – לא ידעתי, נכון הם (תלמידים אחרים – נ"מ) ידעו ראשונים, התקשרו והודיעו להם. הם אמרו לי והוא (תובע 1 – נ"מ) אמר שזה נכון.

14. לאחר ביקור נתבע 5 בישיבה, העובדת הסוציאלית יצרה עמו קשר, והתרתה בו לבל יגיע שוב לישיבה. ברם, נתבע 5 התעלם מהנחייתה המפורשת (עדות נתבע 5, עמ' 108) וכעבור ימים ספורים שב אל הישיבה (11.5.2009), זאת בשעה שההורים המאמצים וההורים הביולוגיים נפגשו אצל העובדת הסוציאלית. בזו הפעם הסכים תובע 1 לפגוש את נתבע 5. לבקשת תובע 1 יצאו השניים ושוחחו מחוץ לישיבה, ופגישתם ארכה מספר שעות, במהלכה התקשר תובע 1 לתובע 2 אביו המאמץ וסיפר לו על הפגישה. תובע 2 מצידו הנחה את תובע 1 להזמין את נתבע 5 לביתם, וכך הוזמנו לבית המשפחה המאמצת גם ההורים הביולוגיים ויתר האחים הביולוגיים, ונערכה פגישה של שתי המשפחות בהרכב מורחב. תובע 2 הסביר שהתכוון לערוך פגישה חד-פעמית ותו-לא: **"...חשבתי שבחד פעמי נגמור את העניין. כי זה מה שהם רצו, אמרו רק לבוא רק לראות אותנו... לקחתי בחשבון שזה הפגישה הראשונה והאחרונה"** (עדות תובע 2, עמ' 42). לדברי תובע 2, אותם הנני מוצאת מהימנים, נתבעת 4, אחותו הביולוגית של תובע 1, התבטאה באותה פגישה כדלקמן: **"אני מצטער לומר שהגב' נתבעת 4 אמרה 19 שנה נהניתם ממנו הגיע הזמן שגם אנו נהנה ממנו, חטפו לנו אותו ועכשיו נחזיר אותו אלינו"** (עדות תובע 2, עמ' 42, שורות 17-18). אמירה זו העיבה על האווירה, בעיניי תובע 2, וחיזקה את עמדתו כי תהיה זו פגישה אחרונה וחד-פעמית בין המשפחות (עמ' 43, שורות 16-17). במאמר מוסגר אציין, כי באחד המכתבים אשר נשלחו מטעם המשפחה הביולוגית לתובע 1 לתיק האימוץ, ואשר הוצג לעיוני, נכתב מפורשות משפט בניסוח כמעט זהה לאמור, עובדה המחזקת את גרסת תובע 2 (**"אבא מאיים ללכת למשפחה שלך המאמצת ולומר להם: 'נהניתם מהבן שלי 18 שנים, לקחו לי אותו ונתנו לכם, עכשיו הגיע הזמן שתחזירו אותו, הוא מספיק מבין ובוגר'"**). דברים דומים פורסמו יותר מאוחר באתר העמותה – נתבעת 7, במכתב שפורסם על ידם ואשר נשלח אליהם בידי נתבעת 3, כפי שיפורט להלן, ואשר בסיומו נאמר: **"...."**

שיחת טלפון ממושכת בין תובע 1 ונתבע 5 ופגישה שנייה בין המשפחות

15. בסמוך לאחר הפגישה הראשונה בין המשפחות בבית ח., ניהלו תובע 1 ונתבע 5 שיחה טלפונית ממושכת בת מספר שעות, במהלכה אף סיכמו ביניהם להיפגש שוב כמה ימים לאחר מכן. ואמנם, ביום 23.5.2009 הגיע נתבע 5 שוב לישיבה בה למד תובע 1, משם נסעו לגן הוורדים בירושלים ונפגשו עם אחיות (ביולוגיות) נוספות וילדיהן. במהלך הפגישה נערכו צילומים והפגישה הוסרטה בווידאו (הסרטון הוצג כראיה, נספח 1א לתצהיר נתבעת 3). בסרטון הווידאו נראים כל המשתתפים כשהם מפגינים מצב רוח מרומם, שמח ומרוגש ביותר. סרטון הווידאו הוסרט בגלוי. תובע 1 העיד כי היה נסער ומבולבל, אך אין דבר בהתנהגותו החיצונית, כפי שתועדה בסרטון, היכול לרמוז על כך. במהלך הפגישה התקשר תובע 1 לתובע 2, אשר הנחה אותו, בדומה לפגישה הראשונה, להזמין את כל המשתתפים לביתם. נערכה אפוא פגישה שנייה בין שתי המשפחות בבית ח. באווירה טובה, ואף צולמו תמונות לתיעוד המפגש (עדות תובע 2, עמ' 45 שורות 19-22).

16. מכאן ואילך, החלו בני המשפחה הביולוגית לפעול לשם חיזוק הקשר עם תובע 1, בצורה אינטנסיבית; כך תיארה נתבעת 3 בתצהירה את שאירע לאחר הפגישה: **"למן אותו היום ובמשך חודש שלם, ניסינו בני משפחתי ואנוכי, בדרכי נועם, לשוחח עם התובע לשמוע אודות עברו וילדותו ולראות תמונות ילדות שלו..."** (סעיף 29 לתצהירה בכתב).

פגישה שלישית בין המשפחות, והוצאת צווי הגנה כנגד המשפחה הביולוגית

17. זמן מה לאחר מכן, נערכה פגישה נוספת בין המשפחות בבית ח., הפעם בהרכב מצומצם, בהשתתפות ההורים המאמצים וההורים הביולוגיים בלבד. תובע 1 לא נעתר לרצון ההורים הביולוגיים להשתתף בפגישה, לדברי האם הביולוגית הוא אמר לאחר מספר דקות כי עליו ללכת אולם הסתבר לה שלא הלך אלא חיכה שהם ילכו. אין מחלוקת כי הפגישה היתה קצרה במיוחד, ארכה מספר דקות ספורות בלבד באווירה קשה וצורמת, ובסופה פנו ההורים הביולוגיים על עקבותיהם ושבו לביתם. באשר לתוכן חילופי הדברים בין משתתפי הפגישה נשמעו כמה גרסאות, אך למעשה אין חשיבות של ממש לתוכן הדברים לענייננו, בין אם נכונה הגרסה האחת או הגרסה השנייה; העיקר הוא כי החל מפגישה זו ואילך עלו יחסי הצדדים על שרטון, והובע חוסר רצון מפורש מצד המשפחה המאמצת להישאר בקשר עם בני המשפחה הביולוגית. מייד לאחר

הפגישה הכושלת הודיע תובע 1 לנתבעת 3 מפורשות בשיחת טלפון:
"אני לא רוצה לראות אתכם עד 120" (סעיף 34 לתצהיר נתבעת 3).

18. בהמשך, הגיש תובע 1 תלונה במשטרה בגין הטרדה טלפונית (9.6.2009) ואף פנה לבית משפט זה בבקשה לקבל צו הגנה כנגד בני המשפחה הביולוגית. ביום 14.6.2009 ניתן במעמד צד אחד צו הגנה האוסר על בני המשפחה הביולוגית להימצא בקרבת תובע 1 או להתקשר אליו, וצו נוסף ניתן ביום 29.9.2009, לאחר דיון במעמד הצדדים ובהסכמת בני המשפחה הביולוגית. יצויין, כי בין שני מועדים אלה אמור היה להיערך דיון בבית המשפט בנוגע לצו ההגנה, אך הדיון בוטל ונדחה; ההורים הביולוגיים הגיעו אל בית המשפט בירושלים, אך משנוכחו כי הדיון בוטל, כאמור, החליטו לנסוע מבית המשפט היישר אל הישיבה בה למד תובע 1. הם שוחחו עם רב הישיבה, כתיאורה של נתבעת 1 בעדותה: "בעלי אמר לרב ... רק אישתי תהיה רק היא תראה אותו ונצא החוצה. התחנן לפניו נישק לו את היד. והוא לא הסכים" (עמ' 77, שורות 9-5. ראו גם עמ' 80 שורות 17-20; תצהיר נתבעת 1, סעיף 13).

עוד יצויין, כי תלונות נוספות הוגשו למשטרה בגין הפרת צווי ההגנה, עת הגיעו הנתבעים או מי מהם לישיבה בה למד תובע 1.

פרסום מידע על אימוץ תובע 1 באתרי אינטרנט פומביים

19. בתגובה להבעת הרצון בניתוק מצד תובע 1 והוריו המאמצים, פנתה נתבעת 3 לאדם בשם י.ב.י., מנכ"ל העמותה, היא נתבעת 7. יצויין כי מדובר בעמותה המפעילה, בין היתר, אתר אינטרנט, נתבעת 3 הודתה בתצהירה כי פנתה ביוזמתה למר י.ב.י., שטחה בפניו את סיפור האימוץ של תובע 1, מנקודת מבטה, תוך ציון שמו המלא, ואף העבירה לידיו את הצילומים וסרטון הווידאו מן המפגש שנערך בין תובע 1 לאחיו הביולוגיים בגן הורדים.

20. ביום 19.6.2009 התפרסמה באתר האינטרנט של העמותה כתבה, מעין-מכתב, אשר תובא כלשונה להלן, ואשר מתוך תוכנה, ועל רקע פנייתה של נתבעת 3 למר י.ב.י., ניתן ללמוד כי נכתבה על ידי נתבעת 3, ולחלופין מתואר בה תוכן הדברים שסיפרה נתבעת 3 למר י.ב.י. (בהתבסס על הודאתה הנזכרת בדבר פנייתה אליו ומסירת החומר לידיו). הכתבה

כוללת פרטים רבים לרבות שמו המלא של תובע 1. כותרת הכתבה
".....", צורפה אליה תמונה של תובע 1 ואחיו הביולוגיים, וזו לשון
הכתבה, כפי שהופיעה באתר:

"....."

21. ביום 8.7.2009, כשלושה שבועות לאחר פרסום הכתבה האמורה באתר
האינטרנט של העמותה, פורסם באתר העמותה מכתב **נוסף**, גם הוא
ככל הנראה מטעם נתבעת 3, או למצער מובאים בו דבריה (ועל מסקנתי
בעניין זה אעמוד בהמשך). במכתב הזה, אשר נכתב בגוף ראשון,
המשיכה לעדכן בפרטי הפרשה, שוב תוך ציון שמות מפורשים של
המעורבים, ואף בצירוף סרטון הווידאו מן הפגישה שנערכה בין תובע 1
לאחיו הביולוגיים. זו לשון המכתב השני, הנושא את הכותרת ".....":

"....."

22. עוד אוסיף, כי סרטון הווידאו האמור, שהוסרט במהלך פגישת תובע 1
ואחיו הביולוגיים, התפרסם גם באתר יוטיוב (youtube), גלוי לעיניי
כל, ולא רק באתר העמותה הנזכר. נתבעת 3 לא הכחישה את הפרסום
האמור, וטענה כי מדובר ב"סרט משפחתי שגרתי", ותו לא (סעיף 43
לתצהירה). סרטון זה – בניגוד לחומר שפורסם באתר העמותה – הוסר
בינתיים מן האינטרנט. אזכיר עוד כי ביום 29.5.2009 פרסמה נתבעת 3
את סיפורה במסגרת נוספת באינטרנט ("פורום תפוז"), אך אין חולק כי
הסיפור פורסם שם ללא ציון שמות או פרטים מזהים של מי
מהמעורבים, הן של המשפחה הביולוגית והן של המשפחה המאמצת
והמאומץ, וכבר בשלב זה אקדים ואומר כי לא מצאתי בפרסום האחרון
משום פרסום או גילוי אסורים.

עיקר טענות התובעים

23. על רקע העובדות המפורטות לעיל בהרחבה, הוגש כתב התביעה מטעם
תובע 1 והוריו המאמצים בגין מספר עוולות, אשר לטענתם עוולו
כלפיהם הנתבעים.

בני המשפחה הביולוגית (נתבעים 1-6) – לטענת התובעים נתבעים אלו ביצעו כנגדם עוולה של הפרת חובה חקוקה לפי סעיף 63 לפקודת הנזיקין [נוסח חדש] (להלן – פקודת הנזיקין), כאשר גילו לאנשים שונים ובמועדים שונים את עובדת האימוץ וזהות התובעים, בניגוד לאיסור הקבוע בסעיף 34 לחוק אימוץ ילדים, תשמ"א-1981 (להלן – חוק האימוץ). כמו כן, ביצעו הפרת חובה חקוקה עת פרסמו בפומבי את עובדת האימוץ וזהות התובעים בניגוד להוראת החיקוק האמור. הנתבעים אף הפרו חובה חקוקה בניגוד לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, מאחר שמעשיהם מהווים פגיעה הן בכבוד התובעים והן בפרטיותם - ערכים המוגנים בחוק היסוד. עוד נטען, כי הנתבעים 1-6 כפו על תובע 1 פתיחת תיק האימוץ בניגוד לרצונו, לאחר שחשפו את עובדת היותו מאומץ, ובכך ביצעו עוולת הפרה חובה חקוקה בניגוד לסעיף 30 לחוק האימוץ. בנוסף, מעשי הנתבעים 1-6 מהווים פגיעה בפרטיות בניגוד לחוק הגנת הפרטיות, תשמ"א-1981 (להלן – חוק הגנת הפרטיות): באמצעות התחקות ומעקב אחר תובע 1 המאומץ, בירור פרטים אודות התובעים ויצירת קשר עם אנשים שונים המקורבים לתובעים (השכן שלהם, חבריו של תובע 1, ראש הישיבה ואנשים נוספים), יצירת הקשר עם התובעים בניגוד לרצונם, הטרדתם בשיחות טלפון לביתם ולישיבה, וכן באמצעות גילוי ופרסום עובדת האימוץ. כמו כן, מעשי הנתבעים הינם פרסום אסור לפי חוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965 (להלן – חוק איסור לשון הרע), בפרט שיחותיהם עם אנשים שונים ופרסום גלוי ופומבי של דבר האימוץ. הפרסום פגע בתובעים, גרם להשפלתם בעיניי אחרים ולביזוי התובעים. עוד נטען, כי מעשי הנתבעים כמתואר לעיל עולים כדי עוולת רשלנות לפי סעיף 35 לפקודת הנזיקין.

24. נתבעת 7 – לטענת התובעים, העמותה פרסמה, ועודנה מפרסמת, את פרטי התובעים ודבר אימוצו של תובע 1 בפומבי באמצעות אתר האינטרנט שלה. בעשותה כן, היא מבצעת עוולה של הפרת חובה חקוקה, פגיעה בפרטיות, רשלנות ועוולה לפי חוק איסור לשון הרע.

25. נתבע 8 – לטענת התובעים, משרד העבודה והרווחה (להלן ולעיל – רשויות הרווחה), ביצע עוולה של הפרת חובה חקוקה כאשר גילה את דבר האימוץ וזהות המאומץ. לטענת התובעים, רשויות הרווחה הן אשר אישרו בפני הנתבעים 1-6 את דבר האימוץ וזהותו של תובע 1: חשיפת

זהות התובע יכולה הייתה להיעשות רק באמצעות רשויות הרווחה מאחר שהמידע בעניין זה היה מצוי אך ורק בידיהן. על רשויות הרווחה הוטלה האחריות לדאוג שהחומר החסוי יישאר חסוי, ולא ייחשף או ידלוף החוצה, לגורמים בלתי מורשים. במעשיהן ובמחדליהן, רשויות הרווחה פגעו בפרטיות התובעים. פרט לכך, גם פעולת אישור המידע שהובא בפניהן מטעם הנתבעים הינה פעולה אסורה ומנוגדת לחוק. על רשויות הרווחה הייתה מוטלת חובה להתנגד לפתיחת תיק האימוץ על ידי תובע 1 על רקע מצבו הרגשי והעדר בשלות לפתיחת התיק באותה עת. בנוסף, רשויות הרווחה ביצעו עוולת רשלנות נגד התובעים, בכך שמעשיהן ומחדליהן הובילו לחשיפת התובעים, ואף התרשלו בכך שלא מנעו את הפרסום הפומבי באינטרנט ולא פעלו לשם הפסקתו. לטענת התובעים, בנסיבות המקרה עובר הנטל אל כתפי רשויות הרווחה להוכיח כי לא התרשלו בפעולותיהן.

26. לטענת התובעים, בגין כל המעשים והמחדלים כמתואר לעיל, נגרמו להם נזקים נפשיים ורגשיים. על תובע 1 נכפתה התמודדות עם שורשיו ומשפחתו הביולוגית שעה שלא היה בשל לכך ובניגוד לרצונו ולצרכיו, וחווה משבר זהות וסערת רגשות. בנוסף, הוא נפגע בלימודיו, ומעמדו החברתי בקרב חבריו נפגע. כתוצאה מחשיפת המשפחה הביולוגית בוטל שידוך לתובע 1, מצד משפחת הכלה, וגם נפגעו סיכוייו לשידוך עתידי הולם. הנתבעים התעלמו מעולמו הרוחני של תובע 1, לא כיבדו את רצונו שלא לברר אודות משפחתו הביולוגית ובכך גרמו לו נזק של סבל, צער, פגיעה באוטונומיה ופגיעה בכבודו כאדם. לתובעים 2-3, הוריו המאמצים, נגרם נזק של פגיעה במעמד החברתי, פגיעה בפרטיות, ופגיעה ביכולתם לשדך את שני ילדיהם.

27. בגין נזקיהם כתוצאה מן המעשים והעוולות הנטענים, תבעו התובעים פיצוי בסך 1,000,000 ₪ (זאת לאחר תיקון התביעה, אשר הועמדה מלכתחילה על סכום גבוה יותר).

עיקר טענות הנתבעים

טענות נתבעים 1-6, בני המשפחה הביולוגית

28. הנתבעים גילו את תובע 1 המאומץ בדרך אקראית, חוקית לגמרי. מי שאימת את הסברה שאמנם מדובר בבן המאומץ אותו חיפשו במשך שנים,

היו התובעים עצמם וקרוביהם, וכן לא אחר מאשר תובע 1 עצמו, עת פתח את תיק האימוץ. פתיחת תיק האימוץ מעידה על רצונו של תובע 1 לפתוח צוהר בפני משפחתו הביולוגית. הנתבעים פעלו בתום לב לכל אורך הדרך, ולא הפרו את הוראות הדין. התובעים עצמם לא שמרו על עובדת האימוץ בסוד, גילו עובדה זו לכולי עלמא, והתנהגותם זו מעידה על הסכמתם הברורה לחשיפת עובדת אימוצו של תובע 1, אשר כלל לא היתה בגדר "סוד". בעשותם כן, היה על התובעים לצפות כי המידע יתפשט גם לגורמים אחרים, ובנסיבות כאלה, לא ייתכן כי הנתבעים עברו "עבירת גילוי". פרט לכך, התובעים היו מעוניינים בקשר עם הנתבעים 1-6, ושיתפו עמם פעולה מרצונם למען עריכת מפגשים בין הצדדים, תוך שהם מגלים כלפי חוץ רצון חד משמעי בקשר עם הנתבעים, עד לפגישה האחרונה, אשר במהלכה נחשפה מטרת התובעים האמיתית, והיא - קבלת כספים מן הנתבעים. תובע 1 פתח את תיק האימוץ מתוך בחירה רצונית ומודעת, ולא אולץ לפתוח את תיק האימוץ. הנתבעים מעולם לא עיינו בעצמם בתיק האימוץ, וכמובן שלא כפו על תובע 1 לעשות כן. אם נגרם לתובע 1 נזק נפשי כתוצאה מפתיחת התיק, אין לנתבעים כל חבות בעניין זה, והיה עליו לצפות מראש את הפגיעה הנפשית אשר עלולה להיגרם כתוצאה מפעולה זו.

29. על רקע חשיפת המידע בידי התובעים עצמם, אין לדבר גם על פגיעה בפרטיות, כי עם גילוי המידע ממילא הסכימו התובעים להפצת המידע ופירסומו. באשר לפרסום באינטרנט, הנתבעים 1-6 לא ביצעו כל פרסום המנוגד לחוק, כי אם נתבעת 7, העמותה, בלבד. הסרטת המפגש בין האחים בוידאו נעשתה בהסכמת תובע 1, ולא הוכח כי מי מהנתבעים פרסם את סרטון הוידאו או תמונות מהמפגש באתרי האינטרנט. נתבעת 3 אמנם מסרה בתום לב חומר לעמותה, אך לא לשם פרסומו. הנתבעים לא עברו על **חוק איסור לשון הרע**, שכן לא פירסמו דבר, לא כל שכן דבר העולה כדי לשון הרע, והפרסום שנעשה אינו מביא לביזוי התובעים או להשפלתם.

30. זאת ועוד; לא בוצעה עוולת רשלנות כנגד התובעים, שכן בנסיבות העניין מעשי הנתבעים נעשו בתום לב, לא הוכח קשר סיבתי בין הנזק הנטען לבין ההתרשלות הנטענת, ולא מתקיים מבחן הצפיות ביחס לנזק. כמו כן, לא הוכחו הנזקים הנטענים, לא כל שכן היקפם, על אף שהיה ביכולת התובעים להוכיח את הנזקים הנטענים באמצעות חוות דעת רפואית. התובעים אף לא זימנו עדים רבים שהיו יכולים לשפוך אור על הפרשה - ומחדל זה עומד לחובתם. לא הוכח נזק רגשי, ההפך הוא הנכון, בסרטון

הווידיאו נראה תובע 1 מאושר ונרגש. אף הוכח כי תובע 1 חזר לשגרת חייו הרגילה. לא הוכח כי ביטול השידוך נגרם כתוצאה ממעשה כלשהו של הנתבעים. אם נגרם נזק כלשהו, הפגיעה נגרמה בתום לב וללא כל כוונה להזיק.

טענות נתבעת 8, רשויות הרווחה

31. הראיות מצביעות בבירור על כך שלרשויות הרווחה לא היו כל יד ורגל בחשיפת זהותו של תובע 1, באיתורו או ביצירת הקשר בין המשפחות, וכי החשיפה הייתה כל כולה פרי יוזמה ומאמצים עצמאיים ופרטיים של בני המשפחה הביולוגית, דווקא למורת רוחן הגלויה של פקידות הסעד שטיפלו במשפחות. העובדת הסוציאלית אשר עמדה בקשר עם המשפחה הביולוגית לאורך השנים (גב' בן ארי) לא ידעה כל פרט אודות זהות המשפחה המאמצת, לאור ההפרדה והמידור המכוון שנעשה ברשויות הרווחה בין פקידי הסעד המטפלים במשפחות מאמצות לבין אלו המטפלים במשפחות ביולוגיות, בין היתר במטרה למנוע זליגת מידע חסוי וחשיפתו אף בתום לב. המידע היחידי אשר נמסר לנתבעים 6-1 במהלך השנים הינו כי המאומץ חי בארץ. התובעים עצמם ומקורביהם – ובראשם תובע 2, הם אשר אישרו בפני הנתבעים כי הבן המאומץ אותו הם מחפשים הוא אמנם תובע 1, תוך שיתוף פעולה מצד התובעים בין היתר בקביעת פגישות בין בני המשפחות, ומסירת פרטים נוספים אודות תובע 1 ומצבו. יתר על כן, התובעים פנו ביוזמתם לרשויות הרווחה וביקשו סיוען בהתנהלות מול המשפחה הביולוגית, ואמנם העובדת הסוציאלית שטיפלה במשפחה הביולוגית הבהירה לנתבעים כי אסור להם ליצור קשר עם המשפחה המאמצת וביקשה מהם לחדול מכך, מבלי למסור את זהות המשפחה המאמצת. רק לאחר שכבר היה ברור לשתי המשפחות כי מדובר במשפחות הנכונות, ללא מעורבות רשויות הרווחה, או-אז יזמה העובדת הסוציאלית שטיפלה במשפחה המאמצת (גב' נמרוד) פגישה בין המשפחות, בהסכמת כל המעורבים. על רקע הנסיבות שנוצרו, ויצירת הקשר בין המשפחות, הסכים תובע 1 לפתוח את תיק האימוץ ולקרוא את תוכנו. רשויות הרווחה נמנעו במהלך השנים למסור כל מידע אודות המאומץ, ואף לאחר שהמשפחה הביולוגית עלתה על עקבותיו – רשויות הרווחה לא נתנו לבני המשפחה הביולוגית כל אישור לכך, והטענה היחידה בהקשר זה עלתה ביחס לעובדת הסוציאלית גב' בן ארי, שעה שבאותה עת היא כלל לא ידעה את זהות המשפחה המאמצת.

32. העמותה לא הגישה כתב הגנה מטעמה, או כל כתב בי-דין אחר, לא התייצבה לדיונים ולא נטלה כל חלק בהליך. כתב התביעה הומצא לכתובת הרשומה של העמותה אך חזר כ"לא ידוע". על פי החלטתי מיום 26.11.2009, בוצע תחליף המצאה של כתב התביעה באמצעות פרסום בעיתון יומי נפוץ.

דיון והכרעה

33. למען נוחות הדיון אדון תחילה בעילות התביעה נגד בני המשפחה הביולוגית, נתבעים 1-6, וכן בתביעה נגד העמותה, לאחר מכן אדון באופן נפרד ברשויות הרווחה.

34. באשר לנתבעים 1-6, אציין כי בעוד שהתביעה לכל אורכה התייחסה אליהם, בני המשפחה הביולוגית של תובע 1, כמעין ישות אחת, ללא הבחנה ממשית בין יחידי הנתבעים, מדובר בנתבעים פרטיים, אשר לא הוכח ולא נטען כי האחד אחראי למעשיו או מחדליו של האחר מכוח אחריות שילוחית כלשהי, אף כי ניתן ללמוד כי היו בני משפחה אשר פעלו בעצה אחת ובמטרה אחת ותוך ידיעה על מעשי פרטים אחרים מבני המשפחה. עם זאת, כאמור, לא נטען ולא הוכח כי בן משפחה אחד אחראי למעשי משנהו, על כן יש לבחון מהם מעשיהם ומחדליהם של כל אחד ואחד מן הנתבעים בנפרד, ולברר האם הוכחו, ביחס לכל אחד מן הנתבעים 1-6 עילות התביעה אשר הועלו ביחס ל"נתבעים 1-6" כקבוצה. אקדים את המאוחר ואציין כי לא מצאתי שהוכחו עילות התביעה שנטענו אלא כנגד נתבעים 1, 2, 3 ו-5, נתבעת 1, נתבע 2, נתבעת 3 ונתבע 5, בעוד שביחס ליתר בני המשפחה הביולוגית לא הונח בסיס איתן לתביעה משפטית, ודין התביעה כנגדם להידחות, כפי שיפורט להלן.

הפרת חובה חקוקה – סעיף 34 לחוק האימוץ

35. לטענת התובעים, כאמור, הנתבעים ביצעו מעשי גילוי ופרסום בניגוד לאיסור הקבוע בסעיף 34 לחוק האימוץ, ובכך ביצעו עוולה נגדם של הפרת חובה חקוקה, לפי הוראת סעיף 63 לפקודת הנזיקין. כידוע, עוולת של הפרת חובה חקוקה חלה עם התקיימותם של יסודות אלו: (1) קיומה של חובה המוטלת על המזיק מכוח חיקוק; (2) החיקוק נועד לטובתו של הניזוק; (3) הפרת החובה על ידי המזיק; (4) גרימת נזק; (5) הנזק שנגרם

הינו מסוג הנזקים אליו נכוון החיקוק; (6) החיקוק לפי פירושו הנכון לא התכוון לשלול את הסעד בנזיקין (ע"א 119/86 קני בתים בע"מ נ' הוועדה המקומית לתו"ב נתניה, פ"ד מו(5) 727, 741).

החיקוק העומד בבסיס טענת התובעים בהקשר זה, ואשר הפרתו בידי הנתבעים מהווה לשיטתם עוולה של הפרת חובה חקוקה, הינו סעיף 34 לחוק האימוץ אשר זו לשונו:

"(א) המגלה או המפרסם שלא כדין, בלי רשות בית משפט, שם של מאמץ או של מאומץ או של הורה, כולל שם של אלה שביחס אליהם הוגשה בקשה לפי חוק זה לבית המשפט, או דבר אחר העשוי להביא לזיהוי, או תכנם של מסמכים שהוגשו לבית המשפט לצורך דיון לפי חוק זה, דינו – מאסר ששה חדשים; סעיף זה אינו בא לגרוע מהוראות סעיף 40 לחוק בתי המשפט, תשי"ז-1957.

(ב) הוראות סעיף זה, למעט איסור הפרסום, לא יחולו על מאמץ ומאומץ לענין האימוץ שהם צדדים לו, ועל גילוי שנעשה בהסכמתם, בתום לב ולטובת המאומץ.

(ג) ...

(ד) ...

36. החיקוק האמור, סעיף 34 לחוק האימוץ, מטיל על כל אדם וגוף חובת סודיות ביחס לזהות המעורבים במשולש האימוץ, ובכך נועד להגן, בין היתר, על טובת המאומץ והוריו המאמצים, לשמור על פרטיותם הן כלפי הציבור הרחב והן כלפי ההורה הביולוגי, אשר אמור להתקיים ניתוק משפטי בינו לבין המאומץ, וכן להגן על סודיות מעשה האימוץ, ובכל אלו לחזק את תוקפו של מוסד האימוץ.

37. על פי לשונו, דן הסעיף הן במעשה "גילוי" הן במעשה "פרסום". המונח "פרסום" מוזכר בחיקוקים אחדים (ראו למשל, הגדרת המונחים "פרסום" ו"פרסום" בסעיף 34כד לחוק העונשין, תשל"ז – 1977; סעיף 2 לחוק איסור לשון הרע) ההבחנה בין "גילוי" ו"פרסום" בהקשר של סעיף 34 לחוק האימוץ נדונה לא אחת בפסיקה, ממנה עולה כי איסור "פרסום"

משמעותו איסור חשיפת מידע ברבים, באופן פומבי וכללי; לעומת זאת, פעולת "גילוי" הינה רחבה יותר, ומשמעותה חשיפת המידע בכל דרך, גם ברמת הפרט, לרבות בשיחה פרטית, עם העברת המידע מאדם לאדם. מכאן, שכל פרסום הוא גילוי, אך לא כל גילוי הוא פרסום (ע"פ 4463/93 בירב נ' מדינת ישראל, פ"ד מט(5) 447, 453, 455 (1996); תמ"ש (ת"א) 51740/06 חיה נ' היועץ המשפטי לממשלה (לא פורסם, 2007) (פסקה 19 לפסק הדין); תמ"ש (ת"א) 4570/98 פלונית נ' היועץ המשפטי לממשלה (לא פורסם, 1998). ראו גם: נ' מימון דיני אימוץ ילדים (תשנ"ד-1994) 473). הפצת מידע באמצעי תקשורת פומביים הינה בגדר מעשה פרסום (ראו ע"פ 4463/93 הנ"ל; תמ"ש (ת"א) 4570/98 הנ"ל (סעיפים 19-24 לפסק הדין); ע"מ (ת"א) 3/06 פלונית נ' פלוני (לא פורסם, 10.6.2007) (סעיף 19 לפסק הדין)). מתוך הכרה בחשיבות השמירה על פרטיותם של המעורבים במעשה האימוץ, והכרה בסודיות וחשאיות פעולת האימוץ, קבע המחוקק בסעיף 34 לחוק האימוץ, איסור רחב וגורף על חשיפת זהות המעורבים, שנועד למנוע הן גילוי זהותם של מאמץ או מאומץ או הורחה, והן פרסום שמותיהם, וכן על גילוי או פרסום של כל דבר העלול להביא לזיהויים, ללא רשות בית המשפט.

38. יצויין, כי סעיף 34 לחוק האימוץ בנוסחו הנוכחי תוקן בשנת 1996, ועם תיקונו הובהר כי מותר למאמץ ולמאומץ (אך לא להורה הביולוגי) לבצע גילוי של דבר האימוץ אשר הם צדדים לו, וכן הותר גילוי שנעשה בהסכמתם ואשר הינו לטובת המאומץ. תיקון זה נעשה במגמה שלא להעמיד כעוברי-חוק את המאמץ והמאומץ אם יגלו דבר האימוץ, שכן בנסיבות מסוימות אין מנוס מגילוי זה, לטובת המאומץ, כגון בענייני רפואה או התפתחות פיזית, רגשית או נפשית של המאומץ. כמו כן, יש קושי של ממש, אף בנסיבות שגרתיות, שלא לגלות דבר האימוץ כאשר בני משפחה, ולעיתים אף קרובים, שכנים ומכרים יודעים כי הגיע ילד למשפחה חשוכת ילדים, או גם כשאינו מדובר במשפחה חשוכת ילדים לזוג שאינם ההורים המולידים.

39. סעיף 34 האמור, והיקף האיסור הקבוע בו, הן בפרסום והן בגילוי, מבטא ייחוס חשיבות גבוהה לשמירה על הפרטיות של כל אחד מן המעורבים במעשה האימוץ – המאומץ, המאמץ וההורה הביולוגי – מתוך הבנה שמדובר בסיטואציה רגישה, עדינה ומיוחדת, מלווה בקשת רגשות מצד כל המעורבים הישירים בדבר, ומתוך הכרה שזכותו של כל אחד מהם לשמור

על עובדת האימוץ סודית, פרטית, מבלי שתיחשף כלל, בפני אף אדם, בניגוד לרצונו, בין ברמת הפרט ובין ברמת הכלל. אף יש בכך עידוד למוסד האימוץ, שכן מובטח כי פעולה רבת-משמעות ורבת-רגישות של מסירת ילד לאימוץ, ואימוצו בידי משפחה, תחסה תחת מעטה סודי מוחלט, באופן המבטיח שמעשה האימוץ יוותר עניינם הפרטי בלבד, וזהותם לא תיחשף ותתגלה לאיש בניגוד לרצונם. ההיגיון וההסבר העומדים מאחורי איסורים אלו הינם בין השאר החשש שגילוי ופרסום דבר האימוץ יביא להטרדת המשפחה המאמצת והמאומץ, כפי שאירע במקרה כאן, ועלולים אף להביא לידי סחיטה שתתבצע על ידי ההורים הביולוגיים את המשפחה המאמצת (או להיפך).

כמו כן, גלום באיסור הגילוי והפרסום הגנה על רצונם של מאמצים ושל המאומץ שלא להרגיש חריגים בחברה הסובבת אותם, ומצד ההורים הביולוגיים שמסרו ילדם לאימוץ - שלא לחשוף דבר המסירה לאימוץ, לא לחשוף שנולד להם ילד אשר נמסר לאימוץ, ושדבר מסירת הילד לאימוץ לא יונח לפתחם בעתיד ולא יערער את אורח חייהם או רגשותיהם בעתיד.

40. סעיף 34 לחוק האימוץ קובע כי המבצע גילוי או פרסום ללא רשות בית המשפט עובר עבירה פלילית, אך אין מניעה כי סעיף זה ישמש גם בסיס לעוולה נזיקית של הפרת חובה חקוקה. אין ספק שהסעיף נועד בעיקרו לשם הגנה על אינטרס הפרטיות של המאמץ, המאומץ או ההורה הביולוגי. כאשר מפר אדם את החובה שלא לחשוף ברשות היחיד או הרבים את זהות המעורבים באימוץ, ללא שניתנה לכך רשות כדין מאת בית המשפט, עלולה ההפרה לגרום לפגיעה קשה בפרטיות המעורבים, וברי כי לשם מניעת נזק מסוג זה נתכוון החיקוק. מכאן, שהחיקוק אמנם עשוי לשמש בסיס לעוולה של הפרת חובה חקוקה, ולהלן נבחן, ראשית, האם החיקוק הופר, באופן שבוצע גילוי ו/א פרסום בניגוד לאיסור הקבוע בו, ובהמשך הדברים נבחן האם כתוצאה ממעשי הגילוי או הפרסום נגרם לתובעים נזק מן הסוג אליו נתכוון החיקוק; אם התשובה על שאלות אלו הינה בחיוב או אז תיבחן זכאות התובעים לקבלת פיצויים בגין הפרת חובה חקוקה.

41. עוד יצויין, כי על-פי לשון הסעיף, גילוי, או פרסום, כוללים את חשיפת זהות המאמץ, המאומץ או ההורה הביולוגי וכן כל דבר שעשוי להביא לזיהויים. מכאן, שעל-אף שאין הסעיף כולל איסור מפורש על חשיפת זהותם של בני משפחה אחרים של המעורבים, כגון אחים או אחיות, הרי

שחשיפתם של בני משפחה אלה עלולה מעצם טיבה לחשוף את זהותם של המעורבים בדבר.

האם נעשה "גילוי" בניגוד לסעיף 34 לחוק האימוץ

42. ראשיתו של ה"גילוי" בשיחת נתבעת 3 עם אחות תובע 2, המתוארת לעיל, ובהמשך - בהגעתו של נתבע 5, נתבע 3, ביום 3.5.2009 בפתאומיות לשיבה בה למד תובע 1, לאחר שפעל בתחכום: תחילה צלצל לבית המאמצים, אחותו הצעירה של תובע 1 השיבה לשאלתו היכן נמצא תובע 1 באומרה כי כי הוא נמצא בישיבת "sss", ללא שידעה למי היא מוסרת מידע זה וללא שנתבע 5 הציג את עצמו בפניה. כמו כן, התלווה לנתבע 5 משגיח הכשרות של הקיבוץ בו גר נתבע 5 כדי להסיר מכשול מפני הגעתו לשיבה נוכח חזותו ולבושו של משגיח הכשרות הדתי. פעולה זו נעשתה כאשר נתבע 5 יודע שתובע 1 לא פתח את תיק האימוץ ומתוך ידיעה שלו שרק לתובע 1 זכות לפתוח את תיק האימוץ (עדות נתבע 5, עמ' 106, 111) ושקיים איסור גילוי זהות המשפחה הביולוגית לתובע 1 ללא פתיחת תיק האימוץ על ידו. הוכח ביצוען של מספר פעולות שביצעו כמה מבני המשפחה הביולוגית, העולות כדי "גילוי" – במהלכן נחשפה זהות המאומץ או זהות המשפחה המאמצת או זהות המשפחה הביולוגית. בחלק מן המקרים התגלתה זהות המשפחה הביולוגית למי שכבר ידע על היותו של תובע 1 מאומץ עוד קודם לכן, אך לא ידע מהי; כך לדוגמה, בשיחתה של נתבעת 3 עם אחות תובע 2; אמנם, אחות תובע 2 כבר ידעה שתובע 1 מאומץ, אך לא ידעה מיהם בני משפחתו הביולוגית וזהותם התגלתה לה לראשונה בשיחתה עם נתבעת 3 (ראו עדות נתבעת 3, עמ' 85, 96-97).

נסיבות אלה אף הביאו לגילוי המשפחה הביולוגית למאמצים ולמאומץ, זאת כאשר כעולה מהנסיבות שהתבררו המאמצים לא רצו לדעת את זהות המשפחה הביולוגית, ובאשר למאומץ – תובע 1 – הרי הוא במודע לא רצה לברר מי היא משפחתו הביולוגית, על אף שרשאי היה לבקש לפתוח את תיק האימוץ.

43. במקרים אחרים – נחשף דבר האימוץ בפני מי שלא ידע זאת קודם, בפני מי שהמאומץ ובני משפחתו ניסו להסתיר מפניו עובדה זו ולשמרה כסוד כמס. כך אירע עת חשפו נתבעת 3 ונתבע 5 את דבר האימוץ בקרב חבריו

של תובע 1, חבריו לישיבה בה למד, ואשר כלל לא ידעו שתובע 1 הינו מאומץ. כמתואר, נתבעת 3 התקשרה לישיבה שוחחה עם אחד התלמידים, הציגה עצמה כאחותו הביולוגית, סיפרה שמספר ימים קודם לכן הגיע לישיבה אחיה נתבע 5, וטענה שתובע 1 נלקח מהם. לאחר שיחה טלפונית זו ובעטייה, בשילוב עם ביקוריו החריגים של נתבע 5 בישיבה, כמתואר לעיל, נפוץ בקרב תלמידי הישיבה המידע כי תובע 1 מאומץ, כפי שעולה בבירור מעדותו של מר מ.נ., ואשר הוזכרה לעיל (ראו עמ' 59-58, 62). כפי שהעיד מ.נ., עד לאותה עת לא ידע כלל שתובע 1 הינו מאומץ (עמ' 59; כן ראו עדות תובע 1 עמ' 15-16). גם תובע 1 העיד שאחד התלמידים בישיבה ניגש אליו וסיפר לו כי שוחח טלפונית עם אישה בשם נתבעת 3, שהתקשרה לישיבה, ואמרה כי היא אחותו ממשפחתו האמיתית, סיפרה כי הוא מאומץ, והיא רוצה לפגוש אותו. אזכיר, כי תובע 1 שמר את העניין בסוד מפני חבריו (עדות תובע 1, עמ' 29).

בשלב זה יצויין כי העובדה שהמאמץ או המאומץ גילו או פרסמו בעבר פרטי אימוץ, האסורים לגילוי או לפרסום על ידי כל אדם אחר (לבד מהמאמץ והמאומץ שעשו זאת בתום לב בהסכמה ולטובת המאומץ), אין בה כדי להפחית מהמעשה האסור של כל אדם אחר המגלה או המפרסם דבר האימוץ תוך גילוי זהות המאמץ או המאומץ.

44. זאת ועוד, נתבעת 3 פנתה אל מר י.ב.י, מנהל העמותה נתבעת 7, ומסרה לו מידע מפורט אודות זהות כל המעורבים באימוץ, לרבות צירוף תמונות של המאומץ וסרטון וידאו. על אודות עובדה זו אין כל מחלוקת (עדות נתבעת 3 עמ' 88-89). בכך ביצעה מעשה מובהק של "גילוי", ביחס למר י.ב.י.

45. גילוי נוסף ורב חשיבות ביצעו נתבעת 3 ונתבע 5 ביצירת הקשר הישיר עם המאומץ או הוריו המאמצים. כאמור, נתבע 5 הגיע לישיבה במטרה לפגוש את תובע 1, זאת ללא התראה מראש וללא קבלת הסכמה. בעשותו כן גילה לו את זהותו כאחיו הביולוגי, ונחשף בפניו (עדות נתבע 5, עמ' 109). תובע 1 לא חפץ בחשיפה זו, התמלא חרדה ובלבול וברח מהישיבה. שיחות נתבעת 3 עם אחות תובע 2 גרמו לכך שההורים המאמצים גילו את זהות המשפחה הביולוגית. כמו כן, נתבע 5 התקשר בעצמו ישירות לתובע 2 והזדהה כאחיו הביולוגי של תובע 1, עוד טרם פתיחת תיק האימוץ (עמ' 114).

בשלב זה אעיר, כי אין לקבל את טענת ב"כ הנתבעים, שחזרה ונשנתה בסיכומיהם כטענה עיקרית, לפיה מכך שתובע 1 והוריו המאמצים גילו את עובדת האימוץ למספר אנשים, ועל כך אין חולק, או-אז היה עליהם "לצפות שהידיעה תתפשט כאש בשדה קוצים", כלשונם, לדעת שהסוד יתגלה לאוזני אנשים נוספים, ובשל התנהלותם זו של התובעים עצמם, הפך הסוד לנחלת הכלל, והתנהגותם אף מהווה הסכמה לגילוי (ראו למשל סעיפים 9-10, 13, 15 לסיכומים בכתב). מובן, כי לאור הוראת סעיף 34(ב) **לחוק האימוץ** אין לטענה זו על מה שתסמוך. המחוקק מצא לנכון לתת למאמץ ולמאומץ בלבד את הזכות לגלות את דבר האימוץ שהינם צד לו, מבלי שיינתן בכך לצד השלישי, אשר נחשף לסוד, היתר להמשיך ולגלות הלאה את העובדה הזו לצדדים נוספים ללא שקיבל את הסכמת המאמץ והמאומץ או היתר מאת בית המשפט. מכאן, שגילוי שביצעו המאמץ והמאומץ בעצמם – הינו מותר, בעוד שגילוי שביצעו אנשי-סודם כלפי צדדים נוספים – הינו אסור. על כן אין ממש בטענת ב"כ הנתבעים 1-6 לפיה היה על התובעים לדעת או לצפות כי משגילו בעצמם את סוד האימוץ – ברי כי הסוד יתפשט הלאה ויוסיף להתגלות. גילוי עובדת האימוץ לקומץ אנשים המקורבים למשפחה המאמצת, איננה מהווה הסכמה לגילוי עובדה זו לכל אדם נוסף, ובוודאי לא לפרסומו. עובדה היא שדבר האימוץ היה גלוי למספר מצומצם של אנשים וקרובי משפחה מעטים שנין רבות, ודבר לא אירע לעניין הרחבת הגילוי או פרסום עובדת האימוץ עד אשר נחשף הדבר בידי הנתבעים. עוד ברור, כי טענת ב"כ הנתבעים לפיה התובעים עצמם ביצעו גילוי אסור לפי סעיף 34 **לחוק האימוץ** שעה שגילו את סוד האימוץ לבני משפחה ומקורבים אחרים (סעיפים 14, 17 לסיכומים בכתב) – הינה טענה שגויה מיסודה, לאור הוראת סעיף 34(ב) **לחוק האימוץ** המתיר להם לעשות כן. כמו כן יודגש כי גם אם היתה נכונה הטענה שגילוי התובעים את דבר האימוץ טומן בחובו ציפיה להתפשטותו של מידע זה, אין בכך כדי להוות צידוק או רשות לנתבעים לגלות או לפרסם את דבר האימוץ ולעבור על האיסור הקבוע בסעיף 34 **לחוק האימוץ**.

לטענת התובעים, נתבעים 1-6 ביצעו גילוי גם בכל אחד מן המעשים הבאים: הם שוחחו עם קרוב המשפחה מ.צ.פ. אודות התובעים או מי מהם; הם שוחחו עם אחותו הצעירה של תובע 1; הם שוחחו עם גברת א.ד.; הם ערבו את משגיח הכשרות מן הקיבוץ של נתבע 5; נתבע 5 התקשר לשיבה, הציג עצמו כפקיד סעד וביקש לשוחח עם תובע 1. בכל אחד מאלו

– לא מצאתי כי הוכחו די עובדות ונתונים ביחס למעשה הספציפי באופן המוביל למסקנה כי בוצע בגדרם מעשה "גילוי".

48. אף נתבעים 1-2 ביצעו מעשה "גילוי" בניגוד לחוק. ביום 24.8.2009, בו היה אמור להתקיים דיון בעניין צו הגנה אותו ביקש המאומץ, ונוכח ביטול הדיון פנו נתבעים 1-2 לישיבה בה למד תובע 1, שוחחו עם רב הישיבה וביקשו לפגוש את בנם תובע 1, כפי שתואר אירוע זה לעיל. יצוין, כי הרב הנכבד כבר ידע קודם לכן כי תובע 1 הינו מאומץ, אך עם פנייתם אליו נחשפה זהות הוריו הביולוגיים. עוד יודגש, כי מעשה זה נעשה לאחר שהוצא צו ובו נאסר על הנתבעים להתקרב אל תובע 1.

49. לאור האמור, מצאתי כי נתבעת 1, נתבע 2, נתבעת 3 ונתבע 5, נתבעים 1, 2, 3 ו-5, ביצעו במעשים המתוארים "גילוי" ועברו בכך על סעיף 34 לחוק האימוץ.

האם נעשה "פרסום" בניגוד לסעיף 34 לחוק האימוץ

50. סרטון הווידאו מן הפגישה בין תובע 1 לאחיו בגן הורדים פורסם בפומבי הן באתר "יוטיוב", והן באתר העמותה. בעוד שהוכח כי באתר העמותה נלוו לסרטון הווידאו הסברים באמצעות מכתב נלווה שפורסם אף הוא באתר (ועודנו מפורסם שם), לא הוכח כי באתר "יוטיוב" נלוו הסברים כלשהם לסרטון, בכתב או בכל דרך אחרת, המבארים במי ובמה מדובר. יודגש, כי מתוך תוכן הסרטון לגופו, בהעדר הסבר נלווה, אין אדם זר, שאינו קשור למצולמים בסרטון, יכול להבין כי מדובר בבן מאומץ הנפגש עם בני משפחתו הביולוגית. ללא הסברים או מידע נלווה, ניתן להתרשם כי מדובר בסרטון המתעד מפגש מרגש וחם בין מספר משתתפים, אך לא ברור טיבו. פרט לכך, לא הוכח מיהו אשר העלה את הסרטון לאתר יוטיוב, על אף שהדעת נותנת כי מדובר באחד מבני המשפחה הביולוגית, אולם לא הוכח מיהו בן המשפחה הספציפי שעשה זאת. בנסיבות אלו אין מקום לקבוע כי ב"יוטיוב" נעשה "פרסום" על ידי מי מהנתבעים בניגוד לחוק.

51. הסרטון הועלה גם לאתר העמותה, נתבעת 7. העלאת הסרטון לאתר העמותה, בניגוד לאתר "יוטיוב", נעשתה בליווי שני קטעים כתובים

ומפורטים, אשר צוטטו לעיל, בהם צויין שמו המלא של תובע 1, וניתן הסבר מהו המפגש המתועד. אין כל ספק כי חשיפת פרטי האימוץ, חשיפת שמו של המאומץ וזהות הוריו המאמצים באתר אינטרנט נגיש ופתוח לכל דורש מהווה מעשה "פרסום" אסור, ועומד בניגוד לסעיף 34 לחוק האימוץ.

52. ברי כי העמותה, אשר זהו אתר האינטרנט שלה ואשר חזקה כי היא השולטת על התכנים המתפרסמים בו – נטלה חלק עיקרי במעשה הפרסום, עת אפשרה למכתבים הגלויים, לסרטון הווידאו ולתמונות להתפרסם תחת חסותה, ולחשוף, באמצעותם, את זהות המאומץ והוריו המאמצים לעיני כל. בכך ביצעה העמותה מעשה פרסום אסור, המהווה הפרה של סעיף 34 לחוק האימוץ.

53. גם נתבעת 3, שעה שמסרה את המידע המפורט והחומר המצולם לידי מר י.ב.י (ועל כך כאמור אין חולק), ביצעה פרסום אסור בניגוד לסעיף 34 לחוק האימוץ, באמצעות העמותה. טענת נתבעת 3, לפיה היא ביקשה ממר י.ב.י שלא לפרסם את החומר באתר האינטרנט איננה מהימנה בעיניי, ואף יש להניח כי פנייתה אליו נעשתה דווקא במטרה שיפרסם את מכתביה, התמונה וסרטון הווידאו. באתר האינטרנט של העמותה מתפרסמים בגלוי סיפורים של משפחות שונות, ויש להניח כי נתבעת 3 היתה מודעת לאפשרות כי בדומה לסיפורים הללו גם סיפורה יתפרסם; אף על פי כן, לא זו בלבד שלא נמנעה ממסירת הפרטים, אלא מסרה את כל הפרטים הרלבנטיים, לרבות שמו המפורש של תובע 1 וקטע הווידאו, ואין ספק נוכח צפייה בפרסומי העמותה, כי היתה ערה ואף חפצה שייעשה שימוש בחומר זה בידיו של י.ב.י. אך מעל הכל, מוכיחה התנהגותה של נתבעת 3, **בשליחת מכתב נוסף**, לאחר פרסום הכתבה הראשונה, תוך שהיא מעדכנת ומיידעת את מר י.ב.י בהתפתחויות שאירעו, כי התכוונה מלכתחילה לפרסם את הסיפור בריש גלי. אך מובן וברור הוא כי אילו פורסמה הכתבה הראשונה באתר בניגוד לרצונה של נתבעת 3, ובניגוד לבקשתה, כפי שטענה בפניי, לא היתה שולחת את המכתב השני לאתר, שבועות ספורים לאחר מכן, ואף מצרפת אליו את סרטון הווידאו, תוך התעלמות מסוגיית הפרסום. לכל הפחות ניתן היה לצפות כי היתה מציינת על גבי המכתב השני כי אינו מיועד לפרסום. לבסוף אציין, כי בדיון שנערך בפניי ביום 23.9.2009 אישרה נתבעת 3 כי התמונות והמכתבים מפורסמים באינטרנט, ואף התחייבה לפרוטוקול כי התמונות יוסרו מהאינטרנט מייד וכל הכתוב יימחק. נתבעת 3 לא ציינה כי הפרסום נעשה בניגוד לדעתה, ואף מתוך עצם התחייבותה להסיר את הפרסומים ניתן

להבין כי היתה לנתבעת 3 יד בפרסום זה. חשוב להדגיש, כי נכון למועד כתיבת שורות אלו לא הוסרו הפרסומים מן האתר: שני הקטעים הכתובים, כמו גם תמונתו של תובע 1 ואחיו הביולוגיים, עודם מפורסמים וגלויים לעיני-כל באתר העמותה, זאת בניגוד להתחייבותה המפורשת של נתבעת 3 לדאוג להסרתם לאתר. נתבעת 3 אף לא צויינה באילו פעולות נקטה על מנת להביא להסרת הקטעים מן האתר.

יש לראות זאת בחומרה.

סיכומה של נקודה זו, הן העמותה הן נתבעת 3 ביצעו "פרסום" בניגוד לסעיף 34 לחוק האימוץ.

טענות בדבר פתיחה כפוייה של תיק האימוץ

54. נטען כי הנתבעים ביצעו כלפי התובעים עוולה של הפרת חובה חקוקה לפי סעיף 30 לחוק האימוץ, סעיף שעניינו הגדרת הגורמים הרשאים לעיין בתיק אימוץ; לטענת התובעים, בפועל נכפתה על תובע 1 פתיחת תיק האימוץ על אף שלא היה בשל לכך מבחינה רגשית (סעיפים 44-45 לסיכומיהם בכתב).

55. ראשית, הטענה בדבר "כפיה" בפתיחת תיק האימוץ נטענה לראשונה בשלב הסיכומים בלבד, ועד לאותו שלב לא בא זכרה בכתבי הטענות, באופן שלא ניתנה לנתבעים כל הזדמנות נאותה להתייחס לטענה זו בשלבים מוקדמים יותר של ההליך, ומשכך בלבד יש לדחותה.

56. שנית, לא הוכח כי מאן דהוא כפה על תובע 1 לפתוח את תיק האימוץ. אמנם, הנסיבות הביאו את תובע 1 לפתוח את תיק האימוץ, דבר שלא רצה לעשות לפני שהתגלה על ידי הנתבעים 6-1, אולם המדובר באדם בגיר, נורמטיבי, אשר קיבל החלטה מודעת ורצונית לפתוח את תיק האימוץ, מבלי שאיש הכריח אותו לכך. אכן, הגורמים לכך בעקיפין הם הנתבעים, עם זאת היתה לתובע 1 הבחירה אף בנסיבות כפי שתוארו שלא לפתוח את תיק האימוץ. פתיחת תיק האימוץ מתוך תחושת לחץ או עקב שכנוע שהופעל עליו מסביבתו, או עקב האירועים שהנתבעים אחראים להם, עדיין אין בהם כדי להוות "כפיה" או שלילת יכולת הבחירה וההחלטה לפתיחת

התיק. יתר על כן, תמוהה הטענה כי בני המשפחה הביולוגית הם שכפו עליו לפתוח את התיק, מבלי שנטענה כל טענה באיזה אופן כפו עליו ומה פשר הטענה.

פגיעה בפרטיות

57. לטענת התובעים, הנתבעים 1-6 ביצעו עוולה של פגיעה בפרטיות בעת ביצוע כל אחת מהפעולות הבאות:

טענה כי הנתבעים עקבו אחר תובע 1 מאז שנת 2005 שלא כדין (סעיפים 55-56 לסיכומי התובעים בכתב) –

נתבעת 3 הודתה בחקירתה כי היא וכמה מבני משפחה נוספים החלו להסתובב בשכונת מגוריו של תובע 1 החל משנת 2005 בניסיון לראות את תובע 1, ולאחר שנת 2009 גם הגיעו להתפלל בבית הכנסת בו התפלל על מנת לזהותו (עדות נתבעת 3, עמ' 84: "הסתכלתי על האצבעות שלו, הייתי לבושה כחסודה בעזרת נשים ועקבנו אחרי כל פרט שלו וזה היה 90% ועדיין לא ודאי"). לא השתכנעתי כי בפעולות שנעשו יש משום פגיעה העולה כדי פגיעה בפרטיות בניגוד לסעיף 2 לחוק הגנת הפרטיות, או כי מדובר בפעולות בילוש או התחקות העלולים להטריד, או ב"הטרדה אחרת" כמובנה בחוק זה. אמנם, אין הדעת נוחה מכך שבני המשפחה הביולוגית נהגו להסתובב בשכונת המגורים של המשפחה המאמצת ולהמתין בקירבת בית ח. שמא יצליחו לראות את תובע 1 ברשות הרבים, בפרט על רקע הוראת החוק האוסרת גילוי דבר האימוץ; עם זאת, לא מצאתי, בעובדות אשר נטענו והוכחו בפניי, כי היתה בפעולה זו, משום הטרדה, תובע 1 לא היה מודע לכך בכלל, אף לא נטען לגביה כי נעשתה באופן קבוע או תדיר, או כי נועדה להתחקות אחר עקבותיו ופעולותיו של תובע 1, ונראה כי הרצון והמטרה היו לחזות במראהו החיצוני בלבד אם וככל שיחלוף באקראי על פניהם. בדומה לכך, לא מצאתי כי העובדה שנתבעת 3 התבוננה בתובע 1 ובחנה את מראהו החיצוני בעת תפילתו בבית הכנסת, מהווה בנסיבות העניין הטרדה העולה כדי פגיעה בפרטיותו. אמנם, במקרה זה הגעתה של נתבעת 3 אל בית הכנסת נועדה מראש לצפות בתובע 1, ובמובן זה עסקינן בהתחקות של ממש, שהינה חמורה בהשוואה לישיבה סתמית ברחוב בציפייה אולי יעבור לפתע תובע 1, אך גם ביחס למעשה זה, בנסיבות העניין, לא הוכח כי היתה בו הטרדה, לא דובר בעניין קבוע או תדיר, אלא באירוע בודד, אף לא היה במעשה פגיעה של ממש בהתחשב בכך שההתבוננות בתובע 1 נעשתה

ברשות הרבים, בגלוי, במטרה לחזות במראהו החיצוני בלבד, וללא ידיעתו או מודעותו לכך באופן שלא הטריד אותו.

טענת התובעים כי הנתבעים שאלו את אחד משכניהם של התובעים ("שמעון") אודות משפחת ח. –

טענה זו עלתה בסיכומי התובעים. אף כי הוכחה שיחה שנערכה בין מי מבין הנתבעים 1-6 לבין שכן התובעים בשם שמעון (עדות נתבעת 3, עמ' 93), לא הוכח דבר נוסף בהקשר זה המעיד על פגיעה בפרטיות. לטענת הנתבעים נערכה השיחה ביוזמת שמעון, אף לא הוכח תוכן השיחה ולא נטען באיזה מובן ואופן מהווה אותה שיחה פגיעה בפרטיות התובעים.

טענה כי הנתבעים יצרו קשר כפוי עם התובעים; הם יצרו קשר עם אנשים בסביבתם החברתית של התובעים וביצעו פרסום וגילוי של דבר האימוץ

בטענה זו מגולמת למעשה הגישה שגילוי או פרסום עובדת היותו של אדם מאומץ, או עובדת היותם של בני זוג הורים מאמצים, איננה עומדת רק בניגוד לסעיף 34 לחוק האימוץ, אלא מהווה גם עוולה לפי חוק הגנת הפרטיות, שכן מעצם טיבה נכללת עובדת היותו של אדם מאומץ או מאמץ בין ענייניו הפרטיים של אדם, נוגעת לצנעת חייו האישיים, אשר אין לגלות או לפרסם ללא רשותו.

יש טעם מובן בטענה זו, ולמעשה בסוגיית אימוץ משיקים זה לזה חוק הגנת הפרטיות מזה, וסעיף 34 לחוק האימוץ מזה. סעיף 7(2) לחוק הגנת הפרטיות קובע כי פגיעה בפרטיות עשויה להיות "הפרה של חובת סודיות שנקבעה בדין לגבי ענייניו הפרטיים של אדם", כאשר חובת הסודיות שבדין עשויה להיות האיסור הקבוע בסעיף 34 לחוק האימוץ.

מכאן, שביצוע מעשה "גילוי" או "פרסום" בניגוד לסעיף 34 לחוק האימוץ, כפי שנדון לעיל, מהווה ממילא בעת ובעונה אחת גם פגיעה בפרטיות המוגנת בחוק הגנת הפרטיות, ועל כן יש לראות בפעולות הגילוי או הפרסום שביצעו נתבעים 1, 2, 3 ו-5, וכן נתבעת 7, כמפורט לעיל, גם כפגיעה בפרטיות התובעים.

טענו הנתבעים בסיכומיהם כי ככל שנעשתה הפרה של הוראת הדין, לרבות **חוק הגנת הפרטיות**, עומדת להם הגנה כיוון שפעלו בתום לב וללא כוונת זדון (סעיף 8 לסיכומים בכתב). אמנם, בסעיף 18(2)(א) **לחוק הגנת הפרטיות** קבועה הגנת "תום לב", שזו לשונה:

"(2) הנתבע או הנאשם עשה את הפגיעה בתום לב באחת הנסיבות האלה:

(א) הוא לא ידע ולא היה עליו לדעת על אפשרות הפגיעה בפרטיות";

על מנת לחסות תחת הגנה זו, ראשית על הנתבעים לעבור את משוכת תום הלב בפעולותיהם, כלומר להראות כי פעלו בתום לב עת הפרו את הוראות החוק ופגעו בפרטיותם של תובע 1 ושל הוריו המאמצים (בג"צ 6650/04 **פלוגית נ' ביה"ד הרבני האזורי נתניה**, פ"ד סא(1) 581 (2006) (פסקה 24 לפסק הדין); ואם יעברו משוכה זו, כי אז עליהם להוכיח כי לא ידעו ואף לא יכולים היו לדעת אודות אפשרות הפגיעה בתובעים. אף אם יש שיבינו לרחשי ליבם של הנתבעים בפעולותיהם לגילוי ולפרסום דבר האימוץ, עדיין אין הבנה זו מביאה להצדקת המעשים. בעצם הגילוי התכוונו הנתבעים, בכוונת מכוון, להפר את פרטיותם של התובעים. עצם הגילוי והפרסום נועדו על מנת "להחזיר" את תובע 1 אליהם, כפי שהתבטאו וכפי שאמרה האחות נתבעת 4 בפגישה שנערכה בין המשפחות: **"19 שנה נהניתם ממנו הגיע הזמן שגם אנו נהנה ממנו, חטפו לנו אותו ועכשיו נחזיר אותו אלינו"** וברוח דומה נכתב מכתב שנשלח על ידי משפחת הנתבעים לתיק האימוץ. הנתבעים פעלו באופן מכוון וברור לשם חשיפת זהותם בפני תובע 1 והוריו המאמצים, לגלות את עצמם בפניהם כבני משפחתו הביולוגית, ובכך פגעו באופן מכוון בפרטיות התובעים, פעולה העומדת בניגוד לסעיף 2(7) לחוק הגנת הפרטיות. עולה מהאמור כי הנתבעים לא עברו את משוכת תום הלב הנדרשת כיסוד לטענות ההגנה על פי חוק הגנת הפרטיות. יתר על כן, מעשה הפרסום הפומבי באינטרנט שולל אף הוא את תום ליבם של הנתבעים, פרסום שתכליתו, כפי שתוכנו הבוטה מעיד עליו, פגיעה מכוונת וברורה במשפחה המאמצת; כך שאין מקום לדבר על תום ליבם. למעלה מן הצורך יודגש כי אף אין לקבל כי הנתבעים לא ידעו או לא היו יכולים לדעת אודות אפשרות הפגיעה בפרטיות התובעים, ופרטיותו של תובע 1 בפרט, באופן המאייך תחולת ההגנה הנדונה במקרה זה. מלכתחילה לא ידעו הנתבעים בפני מי נחשפה עובדת האימוץ, אם בכלל, ואף על פי כן יצרו קשר עם אנשים שונים וסיפרו אודות האימוץ, הפיצו את המידע, חרף העובדה שמדובר בנושא

הנוגע לצנעת חייו של אדם, ובידוע הוא שלעיתים קרובות אינו נפוץ ואינו ידוע אלא לקומץ אנשים בלבד. ואמנם, בתוך כך חשפו את העובדה גם באזני מי שלא ידע על כך קודם לכן.

פרט לכך, באשר לפרסום הפומבי באתרי האינטרנט, לא נשאלה דעתו של תובע 1 האם הוא מסכים לפרסום התמונות וקטעי הווידאו בהשתתפותו, ומדברי תובע 1, כפי שצולמו בסרטון הווידאו, ניתן להבין כי דעתו לא היתה נוחה אף מעצם ההסרטה של הסרטון (כפי שעולה מתמלול הסרטון נספח 1ב לתצהיר נתבעת 3). בנסיבות אלה, בהן לא נשאלה עמדת התובעים לגבי פרסום המידע, סרטון הווידאו והתמונות באתרי האינטרנט, ולא ניתן ללמוד על הסכמתם לכך בדרך אחרת, היה על הנתבעים לצפות כי תהיה בכך פגיעה בפרטיותו של תובע 1, אשר נחשף בשמו המלא ובתמונותיו, ואף בפרטיות הוריו המאמצים אשר נחשפו באמצעות חשיפת תובע 1, משכך אין לקבל את חסותם של הנתבעים תחת הגנת סעיף 18(א)(2) לחוק הגנת הפרטיות (השוו לת"א (ראשל"צ) 408/09 אבו גאנם נ' צ'יק צ'אק אולפני צילום בע"מ, לא פורסם (8.4.2010)).

לשון הרע

58. בסוגיה זו העלו התובעים טענה לקונית ביותר וסתמית (סעיף 64 לסיכומיהם בכתב), בגדרה נטען כי פעולות הגילוי והפרסום השונות, בהם נקטו הנתבעים, פגעו בתובעים: "**הפרסום פגע בתובעים כולם, גרם להשפלתם בעיני אחרים, וגם לביזוי התובעים**". התובעים לא פירטו מעבר לכך על שום מה הפרסום מהווה השפלה וביזוי עבורם, לא ציינו באופן פרטני אילו אמירות ספציפיות מהוות לטענתם לשון הרע, ובאיזה מובן נפגעו מן הפרסום במובן של חוק איסור לשון הרע. די בכך כדי לדחות את תביעתם בהקשר זה.

59. על כך אוסיף, כי אין בידי לקבל כי פרסום או גילוי עובדת היותו של אדם מאומץ או עובדת היותם של בני זוג הורים מאמצים מהווה השפלה, ביזוי או שיש בו כדי לעשותם מטרה לבוז, לשנאה או ללעג. אין דבר בהיותו של אדם מאומץ כדי לבזותו, להשפילו או לגרוע כהוא-זה מכבודו כאדם וכן אנוש בחברה מודרנית, שווה בן שווים. אין מדובר בפגם או פסול, אין מדובר בסטאטוס המפחית מערכו אל מול אדם אחר. מעמדו של המאומץ נקבע לו על-פי-רוב מבלי שנשאל בדבר, ומבלי שהיתה לו נגיעה לכך, או

תרומה לכך, מכורח נסיבות אליהן נקלע בעל כורחו ומבלי שבחר בכך. כך הוחלט עבורו על ידי גורמים אחרים. בדומה, אינני מוצאת מקום לטענה בדבר "ביזוי" או "השפלה" בהיות בני זוג - הורים מאמצים. מעשה אימוץ אינו רק מוסרי אלא גם אצילי ונעלה הראוי לכל הכבוד וההערכה החברתיים; המדובר בבני זוג אשר מוכנים לקחת תחת חסותם ילד שאינו פרי בטנם, לגדלו כבנם לכל דבר ועניין, להעניק לו משפחה, לספק את צרכיו החומריים והרגשיים, חלף משפחתו הביולוגית אשר מקומו בה לא יכירו, מסיבות כאלה או אחרות.

הטענה נדחית.

הפרת חובה חקוקה – חוק יסוד כבוד האדם וחירותו

60. לטענת התובעים, מאחר שערך הפרטיות, כמו גם כבוד האדם, מוגנים **בחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו** (להלן – "חוק היסוד"), או-אז הפגיעה בפרטיותם ובכבודם מהווה גם הפרת חובה חקוקה ביחס לחוק היסוד האמור.

61. השאלה האם יכולות הוראות חוק היסוד לשמש בסיס לעילת תביעה בגין הפרת חובה חקוקה נדונה לא אחת בפסקי הדין בערכאות השונות, ובעניין זה נקבע כי מאחר שהוראות חוק היסוד הינן כלליות ועקרונית, להבדיל מחובות ספציפיות ומוגדרות, על כן הן אינן יכולות להוות חובה חקוקה במובן של סעיף **63 לפקודת הנזיקין**. הוראות חוק היסוד הינן חובה במובן של סטנדרט התנהגות נורמטיבי, ואין כוחן יפה לשמש יסוד לעוולת הפרת חובה חקוקה (ראו: ע"א 10508/08 **דור זהב חברה לקבלנות בנין והשקעות בע"מ נ' הועדה המחוזית לתכנון ולבניה, מחוז תל אביב** (לא פורסם, 4.2.2010, פסקה 54 לפסק הדין); אוזכר בהסכמה גם בע"א 1661/09 **שינברגר נ' הוועדה המקומית לתו"ב פתח תקוה** (לא פורסם, 27.10.2011, פסקה 37 לפסק הדין); ראו גם: תא (י-ם) 2131-08 **ישועה גיא נ' מדינת ישראל** (לא פורסם, 5.8.2010); תא (מרכז) 11256-06-08 **פו גרס מוצרי בשר אקספורט בע"מ נ' מדינת ישראל** (לא פורסם, 25.12.2011, פסקה 28 לפסק הדין); תא (מרכז) 4550-01-08 **י.ש. עזרא בע"מ נ' מדינת ישראל** (לא פורסם, 23.5.2011)). פסקי הדין הנזכרים דנים, כאמור, באפשרות לראות בחוק היסוד בסיס לעוולת הפרה חובה חקוקה (ושוללים אותה, כאמור) ביחס להתנהגות של רשות שלטונית. שעה שמתבקשת החלת חוקי

היסוד כבסיס לעולת הפרת חובה חקוקה ביחס למעשה של אדם פרטי, הקושי רב עוד יותר, ומערב גם שאלות עקרוניות באשר לתחולת חוקי היסוד במשפט הפרטי. עם זאת, ראוי להזכיר בהקשר זה כי כבר הושמעה בפסיקת בית המשפט העליון נכונות עקרונית לראות בכלים שונים מתחום המשפט הפרטי, וביניהם עולת הפרת חובה חקוקה, כאמצעי להזרמת עקרונות יסוד של השיטה, בכלל, וזכויות יסוד של האדם, בפרט, אל תוך תחומי המשפט הפרטי (ראו דברי הנשיא בדימ' ברק בע"א 294/91 **חברת קדישא גחש"א קהילת ירושלים נ' קסטנבאום** פ"ד מו(2) 526, 532). אף ביחס לפרשנות הוראות חוק יש תחולה לעקרונות היסוד ונורמות התנהגות הקבועות בו, עם זאת, חוק היסוד טרם הוכר בפסיקת בית המשפט העליון כיוצר חובה המשמשת בסיס לצורך עולת הפרת חובה חקוקה, ובמידה כאשר מדובר בסכסוך של פרט מול פרט, על כן הטענה נדחית (וראו גם: תמ"ש (י-ם) 18551/00 **ק.ס. נ' ק.מ.**, לא פורסם 7.6.2004).

רשלנות - סעיף 35 לפקודת הנזיקין

62. יש ממש אף בטענת התובעים, כי מעשי הגילוי או הפרסום שבוצעו, ואותם ביצעו כאמור נתבעים 1, 2, 3 ו-5, אף נתבעת 7, עולים גם כדי עולת הרשלנות, בהתאם לסעיף 35 לפקודת הנזיקין. על מנת לבסס התקיימותה של עולה זו יש להוכיח קיומן של חובות זהירות (מושגית וקונקרטיית) החלות על המזיק כלפי הניזוק; הפרה של חובת הזהירות בהתרשלות – התנהגות בלתי סבירה על פי סטנדרט "האדם הסביר", לרבות מבחן הצפיות ביחס לסיכון הגלום בהתנהגות; נזק; וקיומו של קשר סיבתי בין הנזק לבין ההפרה.

63. במגמה המסתמנת בפסיקה המאוחרת של בית המשפט העליון, מתוך תפיסה כי חובת זהירות מושגית תישלל רק במקרים קיצוניים וחריגים, נבחנת בעיקר חובת הזהירות הקונקרטיית, שמהותה בחינת קיומה של קירבה מספיקה בין המזיק והניזוק בהיבט של מבחן הצפיות, בשילוב בדיקה האם צודק וראוי להטיל בנסיבות הנדונות חובת זהירות על המזיק; כמו כן נלקחים בחשבון לעניין היקף חובת הזהירות גם שיקולי מדיניות שונים, כגון הצורך בהתרעה מפני פעולות רשלניות ופיצוי הניזוק, ומנגד - סכנה מפני הרתעת יתר והטלת עומס על בתי המשפט (ע"א 8500/06 **חוות**

צברי אורלי בע"מ נ' מ"י (לא פורסם, 27.8.2012); ע"א 9313/08 **אופנברג נ' הוועדה המקומית לתכנון ובניה תל אביב יפו** (לא פורסם, 7.9.2011).

בין משפחה ביולוגית לבין משפחה מאמצת ומאומץ קיימים "יחסי שכנות" במובן זה שמוטלת על כל אחד מהם חובת זהירות כלפי האחר אם בפועל בנסיבות שיווצרו תהיה ביניהם קירבה בפועל, כבנסיבות המקרה כאן. אף אין לשכוח, כי עם מסירת ילדם לאימוץ חתמו ההורים הביולוגיים, נתבעים 1 ו-2, על טופס הסכמת הורה לאימוץ, תוך ידיעה, ואף התחייבות שהיחסים המשפטיים בינם לבין המאומץ ינותקו וכי יוצרו ויתקיימו יחסים משפטיים של הורים וילד בין המאומץ לבין המאמצים; כך שמבחינה משפטית אין לנתבעים כל קשר משפטי למאומץ, וזאת בידיעתם, בהסכמתם ובהתחייבותם. נסיבות אלה מטילות עליהם אחריות מושגית אף אם היא שלילית בפועל, וחובת זהירות קונקרטית כלפי המאמצים והמאומץ, שעה שהנתבעים מבקשים להתנער מהתחייבותם, ועל פי התבטאויותיהם להשיב את המאומץ אליהם: **"נהניתם ממנו עכשיו אנחנו"**, **"חטפו אותו עכשיו נחזיר"** או **"גנבו אותו מאיתנו"**. בנסיבות המקרה הנדון, ברור שקיימת הן חובת זהירות מושגית והן קונקרטית בין המשפחות. באשר לשאלה אם צודק להטיל בנסיבות הענין חובת זהירות על הנתבעים והאם יש לעשות כן או שיש להימנע מכך משיקולי מדיניות, הרי שהנסיבות דווקא מחייבות הטלת אחריות וחובת זהירות על הנתבעים נוכח פעולותיהם המכוונות לערער את האימוץ בניגוד לרצון המאומץ, ומדיניות משפטית ראויה מחייבת חיזוק מוסד האימוץ על מנת שלילדים נטושים או כאלה שנמסרו על ידי הוריהם לאימוץ ניתן יהיה למצוא בית בבית מאמצים, בית קבוע ללא ערעור.

64. כמפורט לעיל, מעשי הגילוי או הפרסום, המהווים בסיס בתביעה זו, בוצעו על ידי נתבעים 1, 2, 3 ו-5 מבין בני המשפחה הביולוגית, וכן בידי העמותה נתבעת 7 (באמצעות פרסום, כאמור).

65. כאמור לעיל, בנסיבות המקרה שלפניי אכן קמה חובת זהירות בין נתבעים 1, 2, 3 ו-5 לבין התובעים, חובה שקמה בנסיבות המסירה לאימוץ. חובת הזהירות הופרה בנקיטת פעולות על ידי הנתבעים, המתוארים לעיל, ואשר במהלכם חשפו את זהותו של תובע 1 כמאומץ, חשפו את בני הזוג ח. כהורים מאמצים ו/או חשפו את עצמם כהוריו הביולוגיים וכבני משפחתו הביולוגית של תובע 1. חשיפת עניין פרטי וחסוי בדבר זהותו של אדם

כמאומץ, מכילה בחובה סיכון צפוי, ברור-מאליו, שהמידע הפרטי והאישי, הנוגע לצנעת חייו של אדם, ואשר לעיתים קרובות מאוד מעדיפים המאומץ והוריו המאמצים לשמרו כמידע פרטי או סודי שאיננו נחלת הכלל, יגיע לאוזניו של מי שלא היה קודם לכן בסוד העניין, ויפגע בכך בפרטיותם של המאומץ והוריו המאמצים, ואף ייסב להם עוגמת נפש וצער כתוצאה מן החשיפה שנכפתה עליהם. במקרה הנדון, כפי שיפורט להלן, הנזק אמנם התממש, ונגרמה לתובעים פגיעה בפרטיותם ואף נגרמה פגיעה נפשית ורגשית כתוצאה מן החשיפה. מלבד גילוי ופרסום המידע כלפי צדדים שלישיים, ברי כי חובת הזהירות הופרה בצורה קשה גם בחשיפת זהותם של בני המשפחה הביולוגית בפני המאומץ עצמו, בהתחשב במצב הנפשי העדין והרגיש הכרוך בהתמודדות מסעירות-רגשות של מאומץ עם שורשיו הביולוגיים, ובפרט בנסיבות המקרה הנדון - כאשר היה ידוע לבני המשפחה הביולוגית כי תובע 1 בחר שלא לפתוח את תיק האימוץ בהגיעו לגיל בו היתה נתונה לו הזכות לכך, ובחר שלא לברר מיהי משפחתו הביולוגית. עצם חשיפתו של מאומץ לבני משפחתו הביולוגיים ללא התראה, ללא הכנה נפשית ורגשית מתאימה מראש, עשויה להביא לטלטלה רגשית ולזעזוע עמוק אצל המאומץ; קל וחומר כאשר החשיפה נעשית בניגוד לרצונו של המאומץ, כאשר ידוע שהמאומץ נמנע במכוון מלדעת מהם שורשיו ובחר שלא לממש את זכותו לקרוא את תיק האימוץ. בכל אלו מצאתי כי הופרה חובת הזהירות, ואשר בעטייה של הפרה זו, כמפורט להלן, נגרמו לתובעים נזקים. אוסיף, כי כחלק משיקולי מדיניות אף ראוי לראות בהתנהגות המדוברת בנסיבות אלה הפרה של חובת הזהירות, מתוך רצון בהתרעה מפני חשיפה כפויה של כל המעורבים ב"משולש האימוץ": המאומץ, ההורים המאמצים וההורים הביולוגיים. יש לכבד ולשמר את האינטרס הלגיטימי של כל אחד מן הגורמים המהווה צלע במשולש האימוץ, מתוך הבנה שסודיות זו חיונית להגנה בלתי מתפשרת על הפרטיות של המעורבים בתהליך, על פי המתווה הקבוע בחוק האימוץ, וחיונית למניעת פגיעה במוסד האימוץ; יצוין, כי במרבית המקרים ההורים הביולוגיים מעוניינים בחיסיון לא פחות, ואף יותר, מאשר ההורים המאמצים, אף כי לא במקרה דנן, אולם מבחינת שיקולי המדיניות יש לשמר את החיסיון על מנת להגן על כל צדדי משולש האימוץ, למען יידעו כל השוקלים לאמץ ילד או השוקלים למסור ילד לאימוץ כי פרטיותם וסודיות עניינם יישמרו. מסקנתי היא אפוא כי אמנם בוצעה עוולת רשלנות על ידי הנתבעים 1, 2, 3 ו-5 כנגד התובעים.

66. מנימוקים דומים, הנני מוצאת כי אף בפרסום הפומבי שביצעה נתבעת 7, בגדרו חשפה זהותו של תובע 1 כמאומץ, תוך ציון שמו המלא ופרטים מזהים נוספים - בוצעה עוולת רשלנות. לנתבעת 7 חובת זהירות כלפי מי שאת פרטיו האישיים היא מפרסמת באתר שלה, באופן פומבי, ללא קבלת הסכמתו, ובמיוחד עליה לצפות כי ייגרם נזק שעה שהיא מפרסמת את עובדת היותו של אדם מאומץ.

נתבעים 1-6 – סיכום ביניים -

67. עולה מכל האמור לעיל, כי חרף הצגת נתבעים 1-6 כאגד אחיד של בני משפחה שפעלו ועוולו במשותף, הרי שבפועל המעשים והמחדלים המשמשים בסיס לתובענה נעשו על ידי נתבעים 1, 2, 3 ו-5, כמפורט בהרחבה לעיל. לא הונחה תשתית ראייתית או משפטית מספקת, המקימה עילת תביעה כנגד נתבעים 4 ו-6, ועל כן התביעה נגדם נדחית בזאת.

נתבעת 7 - העמותה

68. כאמור לעיל, העמותה לא הגישה כתב הגנה בהליך זה ולא נטלה בו כל חלק. זאת, חרף העובדה שכתב התביעה נשלח לכתובתה הרשומה וחרף ביצועו של תחליף המצאה. אף לא נעלמה מעיני הערת ב"כ התובעים, במסגרת בקשה שהגישה לעניין תחליף המצאה, לפיה שוחחה עם מר י.ב.י, מנהל העמותה, ויידעה אותו טלפונית בדבר קיומה של התביעה נגד העמותה.

69. בהתאם לסמכותי לפי תקנה 97 לתקנות סדר הדין האזרחי, תשמ"ד – 1984, הנני נותנת בזאת פסק דין כנגד העמותה על יסוד כתב התביעה, וכן על יסוד ההוכחות שהובאו בפניי לאחריות העמותה בביצוע "פרסום" המנוגד לסעיף 34 לחוק האימוץ, שעיקרן הצגת הפרסומים באתר העמותה באינטרנט, שאף מוסיפים להתפרסם עובר לכתיבת שורות אלו באתר, הכל כמפורט לעיל. כאמור, בפרסום הכתבות, תוך חשיפת זהותו המפורשת של המאומץ, לרבות פרסום תמונות וסרטון ווידאו בהשתתפותו, ביצעה העמותה עוולה של הפרת חובה חקוקה בניגוד לסעיף 34 לחוק האימוץ, וכן עוולת רשלנות. כפי שציינתי לעיל, יש במעשה זה אף פגיעה בפרטיות בניגוד לחוק הגנת הפרטיות.

כנגד רשויות הרווחה נשמעו כאמור מספר טענות שונות מפי התובעים. נטען, כי היה על רשויות הרווחה להתנגד לפתיחת תיק האימוץ לאור מצבו הנפשי של תובע 1. לסוגיה זו התייחסתי לעיל, ולגביה כבר ציינתי כי שאלה זו עלתה לראשונה בסיכומי התובעים, וממילא לא הוכח כי התיק נפתח בכפייה או אילוץ, אלא מבחירה מודעת ורצונית של תובע 1. אף אם הופעלו עליו לחצים שונים מסביבתו, לרבות מצד הוריו המאמצים, שרצו לתעל את הקשר עם המשפחה הביולוגית לקשר מבוקר ולווסתו, ואף שהוא הובל לסיטואציה זו בה החליט לפתוח את תיק האימוץ, לא מצאתי כי אלו עלו כדי "כפייה", והחלטתו של תובע 1 נותרה חופשית ומרצון. יתר על כן, לא הוכח כי מצבו הנפשי של תובע 1 בעת פתיחת תיק האימוץ היה חריג או יוצא דופן בהשוואה למאומצים אחרים בשעת פתיחת תיקי האימוץ שלהם; ברי, כי מדובר בסיטואציה מטלטלת וקשה להכלה עבור כל מאומץ, מעצם מהותה, ולא הונחה תשתית עובדתית ממנה ניתן ללמוד כי מצבו של תובע 1 היה שונה במידה כזו שחייבה התנגדות של רשויות הרווחה. אף ספק האם בסמכות רשויות הרווחה למנוע ממאומץ לפתוח את תיק האימוץ, לפי בקשתו, מחמת חשש בעלמא מפני "חוסר בשלות מספקת" לפתיחת תיק האימוץ, אשר לא הוכח כי הינו חריג או מיוחד בהשוואה למאומצים אחרים במצב דומה, ואשר עלול להסב למאומץ נזק של ממש.

בנוסף, ניתן לומר כי בנסיבות המקרה כאן רשויות הרווחה אף נקלעו למצב שהוכתב על ידי הנתבעים, ומטרתן היתה למזער את הנזק ולתעל את גילוי האימוץ והקשר, אם יתקיים, בין התובעים לנתבעים. על מנת שניתן יהיה לעשות זאת היה צורך בפתיחת תיק האימוץ על ידי תובע 1, וכך הוצע לו והוא אכן קיבל זאת ופתח את תיק האימוץ.

הטענה המרכזית בפי התובעים כנגד רשויות הרווחה הינה כי במעשיהן ובמחדליהן גרמו לחשיפת זהות המאומץ והוריו המאמצים, גרמו בכך לגילוי ולפרסום דבר האימוץ. ברם, לא עלה בידי התובעים להצביע על מעשים או מחדלים קונקרטיים אשר בוצעו על ידי רשויות הרווחה, ואשר מהם ניתן ללמוד על ביצוע העוולות הנטענות, ולמעשה מהות טענתם של התובעים הינה כי עצם העובדה שזהות התובעים נחשפה, בעת שרשויות הרווחה, והן בלבד, אחזו בפרטי האימוץ, מעידה כשלעצמה כי להן אחריות בזליגת המידע החסוי, כ"דבר המדבר בעדו". התובעים הוסיפו וטענו כי

נתבעת 3 הסיקה מדבריה של העובדת הסוציאלית לפי חוק האימוץ גב' בן ארי שאמנם מדובר בתובע 1, מאחר שגב' בן ארי שאלה את נתבעת 3 "איך הגעתם אליו?". פרט לאמירה זו, לא הצביעו התובעים על כל אמירה או התבטאות אחרת טרם פתיחת תיק האימוץ ממנה ניתן ללמוד על מסירת נתונים או מידע שעלולים היו לחשוף את זהות תובע 1 או הוריו המאמצים. לא מצאתי כי בשאלתה של גב' בן ארי ("איך הגעתם אליו") היא גילתה, אישרה או אימתה כי תובע 1 הוא הבן שנשלח לאימוץ, או כי בכך חשפה את זהותו בפני נתבעת 3; מדובר למעשה במסקנה אינטואיטיבית של נתבעת 3, על רקע המידע שכבר היה ברשותה קודם לכן ביחס לתובע 1 (כגון שיחותיה עם אחות תובע 2), אך ללא שקיבלה נתונים המבססים מסקנה זו מרשויות הרווחה, ומסקנתה זו היתה יכולה, תיאורטית, להיות גם מסקנה שגויה. אזכיר כי נתבעת 3 אף העידה כי לאחר יצירת הקשר עם המשפחה המאמצת, התקשרה אליה גב' בן ארי וביקשה ממנה להימנע מהטרדת אותה משפחה, תוך שהיא נמנעת מציון שם המשפחה המאמצת, ולא מסרה כל פרט נוסף העלול להביא לזיהוי המאומץ או המאמצים. יתר על כן, הוכח כי בשלב זה, בו התקיימה השיחה בין נתבעת 3 לבין גב' בן ארי, גב' בן ארי כלל לא ידעה מהי זהות המאומץ או זהות משפחתו המאמצת ועל כן ממילא לא יכולה היתה לחשוף את פרטיהם וזהותם (עדות גב' בן ארי, עמ' 130).

72. אינני סבורה אפוא כי עלה בידי התובעים להוכיח כי רשויות הרווחה מסרו נתונים כלשהם לידי הנתבעים או כל גורם אחר אשר מהם ניתן להבין מהי זהות התובעים. הקשר בין המשפחות נוצר ללא מעורבות רשויות הרווחה, בעקבות יוזמה עצמאית של המשפחה הביולוגית כמפורט לעיל. לאורך השנים נמסר למשפחה הביולוגית מידע בסיסי בלבד – כי המאומץ חי ומתגורר בישראל - וללא ספק אין די במידע זה כדי להביא לחשיפת זהות המאומץ. אף לאחר יצירת הקשר בין המשפחות, ובטרם נפתח תיק האימוץ, לא הוכח כי בשיחות שבין העובדת הסוציאלית לבין הנתבעים זלג מידע כלשהו אשר עלול היה להביא לחשיפת זהות המאומץ או המאמצים.

73. פרט לאמור, לא הצביעו התובעים, על כל מעשה או מחדל מצד רשויות הרווחה שהיה בו כדי להביא לחשיפת זהות התובעים, בפני הנתבעים ובכלל, ולא הוצגה כל ראיה בעניין זה. נסיבות המקרה אינן נופלות בגדרו של סעיף 41 לפקודת הנזיקין, שעניינו חובת הראיה ברשלנות כשהדבר מדבר בעד עצמו, ולכן מוסיף לחול כלל הראיה הרגיל של "המוציא

מחברו", ללא היפוך נטל הראיה (ראו ת"א (קריות) 396/03 פלוני נ' מ"י (לא פורסם, 4.10.2006) שם נדחתה טענה דומה). בנטל זה - לא עמדו התובעים, כאמור, ולא הוכח כי רשויות הרווחה גילו את זהות התובעים, וממילא לא הוכח כי ביצעו עוולה של הפרת חובה חקוקה לפי סעיף 34 לחוק האימוץ, עוולת רשלנות או עוולה לפי חוק הגנת הפרטיות. מעבר לכך אוסיף, כי אף אם היה עובר נטל הראיה אל כתפי רשויות הרווחה, הרי בנסיבות המקרה הנדון הוכח בבירור, פוזיטיבית, כי חשיפת זהות המאומץ והוריו המאמצים היא תולדה של יוזמה ומאמצים עצמאיים מצד המשפחה הביולוגית, הם אשר הצליחו להתחקות בכוחות עצמם אחר זהות המאומץ והוריו המאמצים, ובסיוע אחותו של תובע 2 ההורה המאמץ, ויצרו עימם קשר, ללא קבלת סיוע מרשויות הרווחה. באשר לעצם יצירת הקשר בין רשויות הרווחה והנתבעים, יוזכר כי הדבר לא נעשה ביוזמת רשויות הרווחה אלא כמענה ישיר לבקשת הסיוע שהעלה תובע 2 בפני העובדת הסוציאלית, על מנת להתמודד עם המשפחה הביולוגית המתדפקת על דלתו.

74. לטענת התובעים (סעיף 84 לסיכומים בכתב), רשלנות רשויות הרווחה חמורה במיוחד בהעדר תרשומות על שיחות הטלפון והפגישות שהתקיימו, באופן המעביר את הנטל אל כתפיהן להוכיח כי לא מסרו מידע חסוי. דין הטענה להידחות. אף בהעדר קיומן של "תרשומות שיחה" בין העובדות הסוציאליות לפי חוק האימוץ לבין מי מבין נתבעים 1-6 לא מצאתי הצדקה להעברת נטל הראיה, במיוחד שעה שאין מחלוקת בין הצדדים אודות תוכן של אותן שיחות ומפגשים. אוסיף, כי אף לו היה מועבר נטל הראיה, הרי שלא היה בכך לסתור כי לא הוכח שנמסר מידע שלא כדין על ידי העובדות הסוציאליות לפי חוק האימוץ.

75. כמו כן, לא מצאתי ממש בטענת התובעים כי רשויות הרווחה ביצעו "פרסום" בניגוד לסעיף 34 לחוק האימוץ. אין התובעים מצביעים על מעשה של "פרסום", בו חשפו את זהות המעורבים באימוץ באמצעי תקשורת פומביים, וכל טענתם בהקשר זה הינה כי נודע לרשויות הרווחה על הפרסום (שביצעו מי מבין הנתבעים אחרים) אך הן לא פעלו לשם הפסקת הפרסום. לעניין זה אינני סבורה כי אי-הפסקת פרסום של מידע, לאחר שהמידע כבר פורסם ונפוץ בפומבי, מהווה מעשה של "פרסום". אף אינני מוצאת כי במחדל זה בוצעה עוולת רשלנות של רשויות הרווחה נגד התובעים. התובעים לא הניחו תשתית עובדתית או משפטית המצדיקה

הכרה בקיומה של חובת זהירות אותה ביקשו להטיל על כתפי רשויות הרווחה, על מנת שדווקא הן יפעלו לשם הפסקת הפרסום, אשר כבר נעשה בידי אחרים באתר העמותה, ומהו היקף החובה המוטל עליה בהקשר זה, ככל שהיא קיימת בכלל.

מוצאת אני לנכון לציין כי רשויות הרווחה נרתמו דווקא לסייע בידי התובעים להדוף את פעולות הנתבעים; העובדת הסוציאלית לחוק האימוץ אף התלוותה אל המאומץ והגישה תסקיר במסגרת בקשתו ליתן צו הגנה לפיו יורחקו הנתבעים ממנו ולא יטרידוהו. לא למותר לציין כי תובע 2 אף שיבח בעדותו את התנהלות רשויות הרווחה בעניינם (עמ' 31-54 לפרוטוקול).

76. סיכומו של דבר, התביעה נגד רשויות הרווחה - נדחית. לא הוכח כי בנסיבות האמורות נפל פגם בהתנהלות רשויות הרווחה או כי ביצעו כלפי התובעים עוולה כלשהי.

נזקים

77. מכך שתובע 1 בחר שלא לפתוח את תיק האימוץ עם הגיעו לגיל 18, קרוב לוודאי כי אלמלא יצרו נתבעת 3 ונתבע 5 קשר עם תובע 1 והוריו המאמצים היו חייהם ממשיכים להתנהל כמקודם, סוד האימוץ היה נותר ידוע לקומץ מקורביהם, ותובע 1 או הוריו המאמצים לא היו נחשפים לרקע הביולוגי של תובע 1. יש לבחון אפוא מהם הנזקים, הבלתי-ממוניים, אשר נגרמו לתובעים כתוצאה מן הפעולות והמעשים העומדים בבסיס התובענה: ראשית, חשיפת זהות המשפחה הביולוגית בפני המאומץ והוריו המאמצים בניגוד לרצונם; שנית, גילוי או פרסום זהותו של תובע 1 כמאומץ ושל תובע 2 ותובעת 3 כהורים מאמצים, הן בפני המעגל החברתי הקרוב (בישיבה ובקהילה), והן בפומבי.

נזקים כתוצאה מחשיפת זהות המשפחה הביולוגית בפני המאומץ והוריו המאמצים בניגוד לרצונם –

היחשפותם של בני המשפחה הביולוגית בפני תובע 1 והוריו המאמצים, מבלי שהאחרונים חפצו בכך, אילצה אותם להתמודד עם טלטלה רגשית

מורכבת וקשה. בני המשפחה פלשו לחייהם, הציבו מול עיניהם את עובדת קיומם, וחייבו את התובעים להכיר בהם. זכותו של מאומץ – לא לדעת מי הוליד אותו. זכותו של מאומץ לחיות את שגרת חייו בקרב משפחתו המאמצת מבלי לברר לעולם מהם שורשיו הביולוגיים. זכות יש למאומץ להימנע מן ההתמודדות הקשה, לעיתים קשה מנשוא, עם שאלות, תהיות, מבוכה ובלבול נפשי ורגשי הכרוכים בגילוי הוריו ומשפחתו הביולוגיים. על פי רוב, לא ניתנת למאומץ כל יכולת להשמיע קולו ודעתו עת נשלח לאימוץ; כך הוחלט עבורו, מבלי שנשאל, ומבלי שבחר. שליטה מסויימת בחייו ובגורלו הוחזרו לידי עת נתן בידי המחוקק את הזכות להחליט בעצמו האם לפתוח את תיק האימוץ שלו ובאיזה עיתוי, אם לאו. זכות זו - הזכות שלא לדעת - היא חלק מזכות המאומץ לאוטונומיה אישית, לחירות ולחופש בחירה כחלק מכבודו כאדם.

יתר על כן, גם כאשר מחליט מאומץ לפתוח את תיק האימוץ ולגלות מהי זהות הוריו מולידיו, גם אז עדיין נתונה בידי הזכות המלאה להחליט האם ברצונו שיווצר קשר בינו לבין משפחתו הביולוגית, או שמא ברצונו להסתפק בגילוי הנתונים בלבד, מבלי לחשוף עצמו בפניהם ובלי ליצור עמם כל קשר.

תובע 1 בחר לספר את סיפור חייו בדרכו שלו, אולם בחירתו זו נתקלה במעשיהם של בני המשפחה הביולוגית, אשר ערערו את שליטתו באופן ניהול חייו.

תובע 1 ביקש לממש את זכותו שלא לדעת.

באו הנתבעים (1, 2, 3 ו-5) הכניסו עצמם שלא לרצונו למהלך חייו ואנסוהו להכירם.

בעשותם כן, רמסו ברגל גסה את זכויותיו של תובע 1 כמאומץ. בראש ובראשונה פגעו באוטונומיה של תובע 1, כראש נזק עצמאי, המתבטאת בזכותו המוחלטת לקבוע בעצמו האם לברר מיהי משפחתו הביולוגית, ואם כן - מתי הרגע המתאים והנכון עבורו לעשות זאת, מבלי שאיש יכפה עליו מידע זה, ובהמשך – בזכותו המוחלטת לקבוע האם להכיר את משפחתו הביולוגית. הנתבעים התעלמו מצרכיו האישיים של תובע 1, התעלמו מן השאלה האם בשל הוא מבחינה רגשית ונפשית לפגשם ולהכירם, והתעלמו

ביודעין מכך שתובע 1 בחר שלא להכירם. כל שראו לנגד עיניהם הוא את רצונם שלהם ביצירת הקשר, הא ותו לא.

פרט לכך, מדברי תובע 1 השתכנעתי כי אמנם, ובאורח טבעי וברור, גרמה הופעתם הבלתי קרואה של נתבעת 3 ונתבע 5 בחייו, אשר הובילה בהמשך גם למפגש עם יתר בני המשפחה, לסערה רגשית קשה ופגיעה זמנית בשגרת חייו, לפגיעה זמנית בריכוז ובלמודיו. כאשר נודע לתובע 1 שנתבע 5 הגיע לישיבה, הוא נמלט בריצה מן הישיבה ולא רצה לפגשו. פעולה זו מעידה על הימצאותו במצוקה הרגשית, המובנת מאליה, ועל חוסר רצונו להתמודד עם היכרות רבת משמעות, פנים אל פנים, ללא כל הכנה מתאימה, עם בן משפחתו הביולוגית. מפגש עם משפחה ביולוגית הינו אירוע דרמטי ומטלטל בחייו של מאומץ - כל מאומץ - עם נגיעה בנקודות רגישות וקשות להכלה, וכאשר המפגש נכפה על המאומץ, בניגוד לרצונו, וללא הכנה נפשית מתאימה לקראתו, האירוע קשה ומסעיר במיוחד. הראיות שהובאו בפניי, בראשן עדותו של תובע 1 עצמו, אמנם מצביעות על כך שזהו היה הלך רוחו של תובע 1 בסמוך לאחר יצירת הקשר הכפויה עם בני המשפחה הביולוגית. תובע 1 תיאר כמה ממחשבותיו הקשות בתצהירו. כך, לשם הדוגמה בלבד, נכתב בתצהירו: **"נתבע 5 כל הזמן אמר לי תקרא לאדון YYY 'אבא' וכי עליי לקרוא לאבא בשמו הפרטי 'תובע 2'. גם זה יצר אצלי בלבול ומצוקה..."** (סעיף 31 לתצהירו של תובע 1).

עוד אזכיר בהקשר זה גם את דבריו של ד"ר הורוביץ, פסיכולוג קליני, אשר שוחח ארוכות עם תובע 1 באותה תקופה והעיד בתצהירו, שלא נסתר, על דברים שסיפר לו תובע 1 אודות הלך נפשו באותה עת (יצוין כי תצהירו ועדותו של ד"ר הורוביץ לא נשמעו כעדות מומחה, כי אם כעדות רגילה): **"ראיתי את תובע 1 במצוקה קשה באותה פגישה. הוא גם אמר לי, ואני חושף את הדברים רק ברשותו, כי הוא חושש שאם יהיה בקשר עם משפחת YYY יאבד את משפחתו, את הוריו, תובע 2 ותובעת 3"** (סעיף 6 לתצהירו). כן ציין בעדותו כי תובע 1 היה **"מאוד לחוץ"**, וכן **"הוא היה מאוד מבוהל ונבוך"** (עמ' 4 לפרוטוקול).

לסיכום נקודה זו, אין כל ספק שהוכח שהמפגש הלא-קרוא עם בני המשפחה הביולוגית הסב לתובע 1 עגמת נפש רבה וסערת רגשות, וכפה עליו להתמודד עם שאלות כבדות משקל ומטרידות, מהן בחר מלכתחילה להימנע.

כמו כן, אין כל ספק שהאוטונומיה של תובע 1 להחליט החלטות באשר לעצמו נפגעה עת נכפה עליו שלא כדין דבר שלא חפץ בו, לא בחר בו, שלווה חייו הופרעה, נוצר חשש מפני עתידו ומפני התערערות שלווה בעתיד לבוא, נפגעה זכותו לנהל את חייו כרצונו ולספר את סיפור חייו על פי בחירתו.

78. אכן, מעבר לאמור לא הובאו ראיות על קיומו של "נזק נפשי" כראש נזק החורג בעוצמתו מעגמת-נפש ומסערת הרגשות הטבעית שנגרמה לתובע 1, הגם שקשה היא ומזעזעת את נימי הנפש, כלשעצמה, כפי שעמדתי על כך לעיל; לא הוצגה חוות דעת רפואית מתאימה או כל ראיה אחרת שהיה בכוחה להוכיח נזק נפשי. על כן, אין בידי לקבוע כי נגרם לתובע 1 "נזק נפשי" ממוקד נוסף, ואם נגרם - מה טיבו. יצויין גם, שהתייחסותי דלעיל מתמקדת כרונולוגית בשלב יצירת המפגש הכפוי עם בני המשפחה הביולוגית, ונוגעת בעיקרו בשלב זה. באשר לשלבים מאוחרים יותר, מעידה ההשתלשלות העובדתית כי משנוצר הקשר בין המשפחות, הגם שבעל כורחם, או-אז התובעים, לרבות תובע 1, שיתפו פעולה עם המשפחה הביולוגית להמשך הקשר, נפגשו עימם מספר פעמים, שוחחו עימם, ובאופן מיוחד יצויינו שיחותיו הממושכות של תובע 1 עם נתבע 5, הן במפגשים פנים אל פנים, הן בשיחות טלפוניות ארוכות, משך שעות על גבי שעות. מכאן, שביחס לתקופה **שלאחר** יצירת הקשר הראשוני לא מצאתי כי בני המשפחה הביולוגית גרמו לתובע 1 נזק נפשי ממוקד נוסף על הנזק הראשוני, שנגרם מעצם יצירת הקשר הכפוי עימו. אכן המגעים בין בני המשפחה הביולוגית לבינם בתקופה שלאחר יצירת הקשר הראשוני נעשו בהסכמת התובעים, כעולה מהתנהגותם ומשיתוף הפעולה שלהם, כאמור. בשלב זה איש לא כפה או אילץ מי מהם להמשיך במפגשים, ולכאורה לו חפצו בכך היו יכולים לעצור מיידית את כל המגעים בין בני המשפחות באופן מלא, כפי שאמנם פעלו כעבור מספר שבועות - ראשית באמצעות הצהרה על רצונם שלא להמשיך להיות בקשר, ובהמשך אף באמצעות פניה לערכאות והגשת תלונות במשטרה. אכן אין בידי לשלול את הטענה כי תובע 1 אמנם חש לחץ ומצוקה גם במפגשי-המשך אלו, אך גם אין ספק כי הוא לא הביע זאת כלפי חוץ בדרך גלויה, ומהתנהגותו ניתן ללמוד על רצון ושיתוף פעולה בקיום הקשר עם בני משפחתו הביולוגיים. מנימוק דומה, הנני דוחה את טענות תובע 1 בדבר נזק של ירידה בריכוז ופגיעה בלימודים, שכן אף אם בפועל הפגישות והשיחות הממושכות העמיקו את הבלבול ואמנם גרמו לפגיעה מסויימת בלימודיו, הן נערכו, כאמור, בהסכמת תובע 1 ובשיתוף פעולה שלו, אף שיכול היה להפסיקן בכל עת שחפץ, ומכאן תרומת אחריות מצידו לתוצאה האמורה.

אולם, על אף האמור, גם כאן יש לזכור כי הסכמת המאמצים ותובע 1 למפגשים ניתנה מתוך מגמה ליצור סדר מבוקר במפגשי המשפחות, לווסתם ולתעלם למתווה ברור על מנת להפחית את הנזק שנגרם מעצם הנסיבות שנוצרו בעת הופעת המשפחה הביולוגית בחיי תובע 1 וההורים המאמצים, ולא מתוך רצון חופשי ראשוני מצידם: מלכתחילה לא היו יוזמה או רצון מצידם ליצור מפגשים אלו.

אף יש לציין כי נגרם לתובע 1 נזק במובן זה ששלוות חייו לאחר הגילוי והפרסום התערערה, הוא יהיה חשוף בכל עת לחשש של הופעה מחודשת של המשפחה הביולוגית בחייו שלא ברצונו. יצויין גם הקושי בהפסקת הקשר, כאשר תובע 1 ביקש לחדול ממנו, אולם הנתבעים המשיכו להתקשר עד אשר נאלץ לפנות לבית המשפט בבקשה לצו הגנה שירחקים ממנו. כך שהמסקנה המתבקשת מהאמור הינה שאכן בשלב שלאחר הופעת המשפחה הביולוגית בכפיה התנהל שלב של קשר ומפגשים בין המשפחות, ועל אף שלא היה גילוי חיצוני מצד תובע 1 על חוסר רצון במפגשים אלו, עדיין עולה כי עצם קיומם נעשה על מנת לפקח ולווסת את המפגשים, ולא מתוך רצון אמיתי לקיומם ללא בקרה. כפי שצויין, הניסיון להפסיק את הקשר לא צלח מייד, ותובע 1 נאלץ לפנות לערכאה שיפוטית לסייע לו בהפסקת הקשר. כמו כן, החשש מפני קשר בעתיד גורמת נזק לתובע 1 שכן מפרה היא את שלוות חייו ונחוחותם.

79. טרם סיום הדיון בנקודה זו, אציין כי ניתן להעלות על הדעת, ככלל, שגם להורים מאמצים ייגרם נזק כתוצאה מכך שבני המשפחה הביולוגית יצוצו לפתע פתאום ויידפקו על דלתם. גם להם עלולים להיגרם חששות וחרדות מופלגים כתוצאה מן החשיפה של המשפחה הביולוגית בפניהם, אשר נכפתה עליהם בניגוד לרצונם. אלא שבנסיבות המקרה הספציפי הנדון לא טענו התובעים לנזקים רגשיים מסוג זה בקרב ההורים המאמצים תובע 2 ותובעת 3, בוודאי לא פירטו ואף לא ביססו טענה מעין זו בראיות מתאימות.

נזקים בגין גילוי או פרסום זהותו של תובע 1 כמאומץ ושל תובע 2 ותובעת 3 כהורים מאמצים, הן בפני המעגל החברתי הקרוב (בישיבה ובקהילה), והן בפומבי -

בהקשר זה הוזכרו מספר נזקים, אשר נגרמו כתוצאה ממעשי הגילוי או הפרסום.

נטען, כי חשיפת המשפחה הביולוגית ודבר האימוץ גרם לביטול שידוך שהוצע לתובע 1. יובהר, כי משפחת הכלה המיועדת ידעה כי תובע 1 הינו בן מאומץ, כבר בעת השידוך, אלא שמדבריו של אבי הכלה המיועדת, מר ר', לאחר חשיפת המשפחה הביולוגית החליט לפסול את השידוך: **"כיון שנוצר קשר עם המשפחה הטבעית אני הולך להסתבך עם שתי משפחות זה לא שווה לי"** (עמ' 71 לפרוטוקול). עם זאת, התברר שהשידוך כלל לא היה סופי, אלא כי מר ר' רק הסכים לשקול את מועמדותו של תובע 1 כחתן לבתו (עמ' 69 לפרוטוקול). על רקע זה, לא מן הנמנע כי מועמדותו של תובע 1 כחתן המיועד היתה נפסלת בין כה וכה, מסיבות אחרות, אף אלמלא נחשפה המשפחה הביולוגית, וחשיפתה הקדימה את המאוחר. יתר על כן, ספק בעיני האם מתקיים במקרה הנדון קשר סיבתי משפטי בין ההתנהגות לבין הנזק שנגרם, במובן זה שספק האם נזק של ביטול מועמדות לשידוך נופל בין מכלול התוצאות המסתברות אשר היו הנתבעים אמורים וצריכים לצפות שייגרמו ממעשיהם (ע"א 8199/01 **עזבון מירו ז"ל נ' מירו**, לא פורסם, 10.3.2003). לא ניתן לבסס אפוא קיומו של קשר סיבתי משפטי ברור בין ביטול השידוך לבין מעשה ההתרשלות, והטענה נדחית.

באשר לטענה בדבר פגיעה בסיכויי השידוך העתידיים של תובע 1, ואף של אחותו הצעירה, לא שוכנעתי כי הונחה תשתית ראייתית כלשהי לביסוס טענה זו, ואין די בעובדה כי טרם נמצא שידוך אחר עבור תובע 1 בשנתיים שחלפו כדי להוכיח קושי בשידוך או להוכיח כי הסיבה לכך היא גילוי דבר האימוץ או חשיפת משפחתו הביולוגית. יתר על כן, תובע 1 הודה כי נמצא לו שידוך אחר, אך שידוך זה בוטל על ידי תובע 1 ומשפחתו מסיבות הקשורות בבריאות הכלה המיועדת.

80. בנוסף נטען כי הגילוי והפרסום הסבו לתובעים נזק ברור של פגיעה בפרטיותם, עת עובדה, אשר נשמרה כסוד אישי הידוע רק למקורבים אחדים למשפחה המאמצת, הפכה לנחלת הכלל והגיעה גם לאזניהם של אנשים אשר קודם לכן התובעים לא אבו לשתפם בסוד. אכן, הוכחה פגיעה בפרטיות כפי שפורט לעיל, ומשהוכחה פגיעה בפרטיות זכאים התובעים לפיצוי בלא הוכחת נזק, על-פי תביעתם, בהתאם להוראת סעיף **29א לחוק הגנת הפרטיות**. סעיף **29א(ב) לחוק הגנת הפרטיות** מקנה לבית המשפט

סמכות לפסוק לנפגע פיצוי בסך שלא יעלה על 50,000 ₪, אף ללא הוכחת נזק, וכפל הסכום אם הוכח כי הפגיעה בפרטיות נעשתה בכוונה לפגוע. עמדתי לעיל על כך שפעולות הנתבעים נועדו לשם חשיפת זהותם כבני המשפחה הביולוגית בפני תובע 1 והוריו המאמצים, במובן זה שהפגיעה בפרטיות התובעים היתה מכוונת וללא תום לב. מהתבטאויות הנתבעים נתבעת 3 ונתבע 2 במכתבו לתיק האימוץ, וכן מהתבטאות האחות הנוספת נתבעת 4, ואף מעצם פרסום דבר האימוץ עולה כי רצונם המכוון היה שתובע 1 "ישוב אליהם" כי "הוא נגנב מאיתנו"; בהיות הפעולה מכוונת, כאמור, ובמטרה להביא לניתוק תובע 1 מהוריו המאמצים ולפגיעה במעשה האימוץ, מן הראוי לפסוק עד כפל סכום הפיצוי ללא הוכחת נזק.

סוף דבר - סכום הפיצויים

81. בהגיענו עד הלום מצאנו כי נתבעים 1, 2, 3 ו-5 ביצעו עוולה של הפרת חובה חקוקה עת הפרו את סעיף 34 לחוק האימוץ וביצעו מעשי "גילוי". נתבעת 3 אף ביצעה "פרסום" בניגוד לסעיף זה. מעשים אלה מהווים גם הפרה של חוק הגנת הפרטיות, וקיום עוולת הרשלנות. נתבעת 7 ביצעה עוולה של הפרת חובה חקוקה עת ביצעה פרסום בניגוד לסעיף 34 לחוק האימוץ. כן ביצעה הפרה של חוק הגנת הפרטיות וביצעה עוולת רשלנות.

82. עיקר הנזק, כמפורט לעיל, נגרם לתובע 1. ענייננו בנזק לא ממוני, שנתון מעצם טיבו להערכה ולשקילה בהתחשב בנסיבותיו של המקרה הנדון, ובהתאם לעקרונות שנקבעו בפסיקה בהקשר זה (ראו למשל ע"א 2781/93 דעקה נ' בית החולים כרמל חיפה, פ"ד נג(4) 526, 621-620). לאחר ששקלתי בעניין, מתוך התחשבות בהיבטים השונים וברגישות המיוחדת של הסוגיה הנדונה, אף התחשבותי בשיעור הפיצוי ללא הוכחת נזק הקבוע בחוק הגנת הפרטיות, בחומרת הפגיעה שנגרמה לתובע 1 לעומת הפגיעה הפחותה במעט שנגרמה להוריו המאמצים, ובחומרת המעשים של כל אחד מן הנתבעים, מסקנתי הינה כדלקמן:

בגין מכלול העוולות שביצעו במעשיהם, כמפורט לעיל, על נתבעים 1 ו-2, יחד ולחוד, לפצות את תובע 1 בסך 50,000 ₪, ואת תובע 2 ותובעת 3 יחדיו בסך נוסף של 50,000 ₪.

בגין מכלול העוולות שביצעה במעשיה, כמפורט לעיל, על נתבעת 3 לפצות את תובע 1 בסך 100,000 ₪, ואת תובע 2 ותובעת 3 יחדיו בסך נוסף של 50,000 ₪.

בגין מכלול העוולות שביצע במעשיו, כמפורט לעיל, על נתבע 5 לפצות את תובע 1 בסך 100,000 ₪, ואת תובע 2 ותובעת 3 יחדיו בסך נוסף של 50,000 ₪.

בגין מכלול העוולות שביצעה במעשיה, כמפורט לעיל, על נתבעת 7 לפצות את תובע 1 בסך 100,000 ₪, ואת תובע 2 ותובעת 3 יחדיו בסך נוסף של 50,000 ₪.

83. התביעה נדחית נגד נתבעים 4, 6 ו-8. התובעים יישאו בהוצאות הנתבעים הללו ובשכ"ט עו"ד בסך כולל של 5,000 ₪, עבור כל אחד ואחד מנתבעים אלה. סכומים אלה יישאו הפרשי הצמדה וריבית כחוק עד לתשלום בפועל.

84. נתבעים 1 ו-2 יישאו בהוצאות התובעים ובשכ"ט עו"ד בסך של 5,000 ₪ נושאי הפרשי הצמדה וריבית כחוק עד לתשלום בפועל. נתבעת 3 ונתבע 5 יישאו, כל אחד מהם, בהוצאות התובעים ובשכ"ט עו"ד בסך 5,000 ₪, נושאי הפרשי הצמדה וריבית כחוק עד לתשלום בפועל. נתבעת 7 תישא בהוצאות התובעים ובשכ"ט עו"ד בסך 5,000 ₪, נושאי הפרשי הצמדה וריבית כחוק עד לתשלום בפועל.

תביעה שכנגד

85. לכתב ההגנה מטעם נתבעים 6-1 צורף כתב תביעה שכנגד, כנגד התובעים 2-3 בלבד.

86. לטענת התובעים-שכנגד, חיבלו תובע 2 ותובעת 3 בקשר שנוצר בין המשפחה הביולוגית לבין תובע 1, הורו לתובע 1 לצמצם בשיחות הטלפון עימם, ותובע 1 נאלץ לפעול על-פי מרותם. בעשותם כן, פגעו תובע 1 ותובעת 3 באושרם של התובעים-שכנגד. בהמשך, תובע 2 ותובעת 3 גירשו את ההורים הביולוגיים מביתם לאחר שאלו סירבו לתת להם כספים או

להצטרף למזימה להגיש תביעה כנגד משרד העבודה והרווחה. לבסוף, אף הוצא צו הגנה נגד התובעים-שכנגד. בשל כל אלה, ואף בגין הגשת כתב התביעה העיקרי, גרמו תובע 2 ותובעת 3 לייסורים וכאב לתובעים-שכנגד. בשל כל האמור, תבעו התובעים שכנגד פיצוי בסך 100,000 ₪.

87. מטעם תובע 2 ותובעת 3 הוגש כתב הגנה, בו הכחישו את מרבית הטענות העובדתיות בכתב התביעה שכנגד. לטענתם לא היו מעורבים בתהליך האימוץ, לא לחצו על תובע 1 לצמצם את הקשר עם משפחתו הביולוגית וההחלטה של תובע 1, ולא שלהם, לפנות לערכאות בבקשה לקבלת צו הגנה באה מנימוקים ענייניים. אף הוכחה הטענה בדבר דרישת כספים או רכימת מזימה נגד משרד הרווחה.

88. התביעה-שכנגד נדחית מחוסר עילה. אפילו היו מוכחות כל עובדות התביעה-שכנגד אין בהן כדי לבסס כל עילת תביעה כנגד תובע 2 ותובעת 3. משסברו תובע 2 ותובעת 3 כי הקשר עם בני המשפחה הביולוגית אינו לרוחם, זכותם המלאה לצמצם עמם את הקשר, ואף לנתקו לחלוטין, ואף לעודד את תובע 1, שהינו בגיר ואחראי למעשיו ולהחלטותיו, לעשות כמותם, גם אם כתוצאה מכך נגרם עזב גדול לבני המשפחה הביולוגית. העזב מובן, אף נוגע ללב, אך אינו נובע ממעשה שאינו כדין מטעם תובע 2 ותובעת 3, ועל כן התביעה-שכנגד נדחית מחוסר עילה.

89. התובעים-שכנגד יישאו יחדיו בהוצאות תובע 2 ותובעת 3 ובשכ"ט עו"ד בסך כולל של 4,000 ₪ עבור שניהם יחדיו, כאשר סכומים אלה יישאו הפרשי הצמדה וריבית כחוק עד לתשלום בפועל.

ניתן היום, י' תמוז תשע"ג, 18 יוני 2013, בהעדר הצדדים.

ע"י מימון

נילי מימון, סגנית נשיאה